

DÜNYA EMEĞİN OLACAK

Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler eylemlerde, grevlerde. Türkiye’de Emeklilikte Yaşa Takılanlar bir araya geliyor, örgütleniyor, her fırsatta basın açıklamaları, mitingler düzenliyor. Olumsuz çalışma koşullarını protesto eden, ücretlerini alamayan inşaat işçileri iş bırakıyor, vinçlere çıkıyor. KHK’larla işten atılanlar örgütleniyor, eylemler düzenliyor. KHK’lılar 15 Eylül günü Karacaahmet Mezarlığı’nda bir araya gelerek eylem yaptı, "Diriler bizi duymadı belki ölümler duyar" dedi. Maden işçileri yer altında ve yer üstünde iş bırakıyor. Kölece çalışma koşullarını protesto eden online alışveriş firmaları da dünya devi Amazon’un işçilerinin izinden gidiyor ve protesto eylemlerine hazırlanıyor. Çağrı Merkezi işçileri örgütleniyor... Hemen her iş kolundan işçiler sokaklarda eylemde. Dünya da grevler, eylemlerle sarsılıyor. Gazetemizin çıkacağı günlerde Fransa büyük çaplı grevler örgütleyecek. Peru’da maden işçileri 10 Eylül’den beri grevde ve Çalışma Bakanlığını bastılar. Fransa’da sarıyelekçiler 44. defa meydanları doldurdu. Cezayir’de Türkiyeli inşaat işçileri aylardır maaş alamayınca iş bıraktı. Ürdün’de öğretmenler, zam talebiyle ülke çapında süresiz greve çıktılar.

Arjantin’de yüzbinler “Açlıkla Acilen Yüzleşme” sloganı ile sokaklarda.

İngiliz havayolu şirketi British Airways’ta 8-9 Eylül günleri greve gitti, uçuşların neredeyse tümü iptal edildi. Pilotlar gelecek haftalarda yeni grevlere hazırlanıyorlar.

Dünyanın her yerinde işçiler ve emekçiler sisteme meydan okuyor. **Biz varız** diyor.

Dünya Bizim Olacak diyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

18 Eylül - 2 Ekim 2019 / S 83 / 2 TL

“TEK BİR KIVILCIM BOZKIRI TUTUŞTURABİLİR”

Dişarıya yansıtılmaya çalışılan aksine Türkiye tekeli kapitalizmi büyük bir krizin içerisinde. Ekonomik göstergeler, kimsenin onları afaki nutuklar arkasına gizleyemeyeceği kadar çok somut ve yakıcı biçimde kendilerini ortaya koyarlar. Gerçeklikle söylemler arasındaki açığı açıklıkça, geniş yığınlar yanlarına karınlarının tok olduğunu eylemleriyle ortaya koyarlar.

Gerçeklik bugün kendisini en somut biçimde “geçim sıkıntısı”nda, “ay sonunu getiremem”de, “her şeyin ateş pahası olması”nda, “iş bulamama”da gösteriyor. Kürt halkı özgürlük mücadelesinde kararlı; geniş yığınlar faşizmin baskı ve terörüne çeşitli biçimlerde başkaldırıyorlar.

Buna bir de iyice olgunlaşmakta olan “küresel resesyon”u ekleyelim. Dünya kapitalist ekonomisi büyük bir durğunluğa doludizgin gidiyor. Krizin yıkıcı etkileri tüm kapitalist ekonomileri pençesine alıyor. Dünya kapitalist sistemi 10 yıl öncesini mumlu arayacak!

Yenilerde Recep Tayyip Erdoğan, ABD Ticaret Bakanı Wilbur Ross ile Saray’da görüştü. Bu görüşmede “Türkiye-Amerika arasında 20 milyar dolar seviyesinde seyreden ticaret hacminin 100 milyar dolara çıkarılması” konusunda anlaşıldığı söylendi. Duyan da sanır ki, Türkiye ABD için Çin’den boşalan ticaret ilişkilerinin yerini dolduruyor; adeta şaha kalkmış bir küheylan gibi 5 kıtada at koşturuyor. Hayaller Osmanlı, gerçekler Duyunu Umumiye!

12 Eylül’de yayımlanan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Borçlanma Genel Müdürlüğü kurulmuş durumda. Bu müdürlük, anlaşılıyor ki İstanbul’u kendisine mesken tutacak ve uluslararası mali piyasalardan borç isteyecek. Daha önce Damat Berat’ın ekonominin başına direktör atama girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı; şimdi tamtakır olan Hazine’yi “yedek akçe fonu”nu iç etmek de kurtaramamış olacak ki, dolaylı yollardan

aynı sonuca gidiliyor.

Tabii bu arada Cumhurbaşkanlığının talebi üzerine Almanya’dan 80 milyon lira değerinde 9 kat zırlı dört adet yeni Mercedes makam aracı satın alınabiliyor. Yani, bu ekonomik darboğazın ortasında korku dağları sarmış olmalı ki, devletin tepesindekiler “kendi bekaları” için hiçbir masraftan kaçınmıyorlar.

Böyle bir ortamda yani Sarayın sefahatine ezilen, sömürülen milyonlarca insanın sefaletinin eşlik ettiği koşullarda, bir kıvılcımın bozkırı tutuşturacağını hepimiz biliyoruz. Bu kıvılcımın çakmaması için devletin tepesindekilerin “Güvenli Bölge/ Barış Koridoru” adı altında bir işgale hazırlanmaları, beklentilerinin tersine bozkırı tutuşturacaktır. Şimdilik, “oyalıyoruz” yaklaşımları ile ve “şöyle yaparız, böyle yaparız” efenemeleri ile götürülmeye çalışılan süreçte, dananın kuyruğunun nereden kopacağını çok geçmeden göreceğiz.

Böylesi şartlarda en büyük tehlike sermayenin zor araçlarından değil, devrim saflarındaki kararsız unsurların uzlaşma hamlelerinden gelir. Kısacası emek saflarındaki uzlaşmacı güçlerden, reformist ve oportünistlerden gelir. “Demokrasi ittifakı” diye yutturulmaya çalışılan zoka, büyüyen bir tehliktir.

Yoğun ekonomik saldırı altında olan ve baskılarla boğuşan işçilerin tabanda yarattığı bağımsız örgütler, komiteler ve konseyler güçlendirilmelidir. Çeşitli burjuva oluşumların kuyruğuna takılmaya çalışılan işçi sınıfının öz örgütlerinin güçlenmesi, devrimci çizgide bir odak yaratılması için hayati önemdedir.

“Yargı Reformu” vb ile geniş yığınlarda beklenti yaratmaya çalışan siyasi iktidarı bu çabaları da kurtaramayacak, gerçek gündemi devrim olanların kıvılcımı yangına dönüştürmek için gösterecekleri çaba sonucu tayin edecektir.

AMED’DE KAYYUM EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR

Diyarbakır’da her gün yürüyüşle belediye binası önüne gelen Diyarbakır halkı, yürüyüş ve oturma eylemleriyle protestolarını sürdürüyor.

Her gün, önde Beyaz Tülbentli Anaların yer aldığı yürüyüşle “İrademe Dokunma” pankartıyla belediye önüne gelinerek burada oturma eylemi yapılıyor. Sloganlar, zılgıtlar, alkışlar, ezgiler ve konuşmalarla kayyum atamaları protesto ediliyor.

İlk günlerde gerçekleşen polis saldırılarına sokakları terk etmeyerek cevap veren Amed halkı, oluşturdukları serbest kürsü ile her gün 11.00 ile 13.30 arasında belediye önünde konuşmalar yapıp fikirlerini dile getiriyorlar.

4

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNDEN KAVAKLIK AÇIKLAMASI

ODTÜ’de Kavaklık alana yapılmak istenen KYK yurduna karşı eyleme geçen ODTÜ öğrencileri, haftalar süren eylem ve mücadele sonrasında inşaatı durdurmuştu. Bu günlerde 11 ODTÜ öğrencisinin daha “Kavaklık Direnişi” sebebiyle Güvenlik Şubeye ifade vermeye çağırılması üzerine, ODTÜ Kavaklık Direnişi bir açıklama yaparak “Şu iyi bilinmelidir ki müdahale günü ve takip eden süreçte gözaltına alınan arkadaşlarımız, ifadeye çağırılan 11 arkadaşımız ve ODTÜ’lü olsun olmasın bu süreçte yanımızda olan hiçbir arkadaşımız, dostumuz bu süreçte yalnız değildir” dedi.

5

KÜBA’DAN NEDEN KORKUYORLAR?

Küba’ya uygulanan blokaja #Twitter da katıldı. Dün Küba’nın basın yayın organları, radyosu, Raul Castro ve Miguel Diaz Canel’in da aralarında olduğu twitter hesapları askıya alındı..

Twitter sosyal ağı, ana Küba devlet medyasının (Cubadebate, Radio Rebelde ve Granma dijital) ve gazetecilerin yanı sıra ülke cumhurbaşkanı Miguel Diaz Canel Bermúdez’in hesaplarını engelledi.

Peki twitter ve/veya sahibinin sesi medya Küba’nın mesajlarından neden bu kadar korkuyor?

11

>>Editör...

ROJAVA’YI BEKLEYEN DIŞ TEHLİKELER

Rojava’da Kürt halkının özgürlük mücadelesinin zafere ulaşması için önünde daha oldukça uzun bir yol olduğunu hemen herkes kabul eder. Hiçbir şey, henüz olmuş bitmiş değil; bu yüzden Rojava devrimcilerinin oldukça dikkatli olmaları gerektiğini, herkesten önce kendilerinin bildiğini düşünüyoruz.

Rojava devriminin önünde hem iç hem de dış tehlikeler durumu. Devrimin önündeki iç tehlikeler öncelikle sınıf savaş, sınıfsal ayrışma ve bunların dış uzantılarıyla ilgilidir. Bu yüzden oldukça karmaşık bir konudur. İşin bu yönü şimdilik konumuz dışı.

3

Devrimci Değişim Kaçınılmaz

C.Dağlı

2

Onursuz Bir Savaş
Onursuz Bir Eylem

Sibel Deniz

4

Uzlaşma Veya Silahlı Çözüm

İ.Cevat Çetiner

5

Sınıf Hareketinin Gelişimine Dair
Kısa Hatırlatma

Umut Çetiner

10

Göçmen-Mütteci İşçilerle
Mücadele Birliği

11

DEVİRCİ DEĞİŞİM KAÇINILMAZ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Devrimci değişim kaçınılmaz oldu. Değişimin kaçınılmazlığını kavrayan ve açıklayanların sayısı çığ gibi büyüyor. Herkes kendi tarzında fakat, aynı şeyi söylüyor: Kesin bir şeyler olacak. Devrim, köklü değişimi gerçekleştirmek için, burjuva gericiğin tüm karşı çabalarına rağmen, durdurulamaz bir güçle ilerliyor.

Değişimin kaçınılmazlığı ve zorunluluğu, genelde ortaya çıkmıştır. Sorun genelde belirlenmişse, çözümü de geneldir, lokal planda değil. Genelde olan bir sorunu devrim çözebilir. Radikal bir değişim zorunluluğunu kabul edenler, devrimin zorunluluğunu da kabul ederler. Devrimci değişim, ani sıçrama biçiminde gerçekleşecek. Yani bugünkü toplumdan daha ileri topluma nitel geçiş. Nitel dönüşüm, kendi zorunluluğunu herkese kabul ettiriyor. Bugünkü sürecin bilincinde olmak, nitel bir değişimle, ani bir sıçramayla karşı karşıya olduğumuzu kavramaktır.

Bugün ortaya çıkan durum, ani bir değişiklik oluşmadı. Ekonomik ve toplumsal hayatın uzun bir gelişimi ve sınıflar mücadelesinin on yıllarca süren tarihi içinde şekillendi. Burjuva gerici, bugüne dek ortaya çıkan devrimci krizlerin devrimle sonuçlanmaması için, sürekli karşı hareket baş vurdu. Bunun sonucu olarak devrimci hareket çeşitli dönemler bastırıldı. Kesin hesaplaşma, devamlı ileriye bırakıldı. Ama her seferinde, daha büyük bir devrimci hareketle karşılaştı. Milyonların ayaklandığı Gezi'ye, 31 Mayıs 2013'e bu şekilde gelindi. Ayaklanmayı yaratan durumlar, ortadan kaldırılmadığı için belli dönemlerde yeniden kendi varlığını gösterdi. Karşı hareket, krizin sonuçlarını erteledi fakat maddi koşullar bağrında daha büyük krizler ve bu krizlerin daha sarsıcı sonuçlarını taşıdı.

Hareket bir noktadan, başka bir noktaya doğrudur. Emekçi kitlelerin sınıfsal hareketi, bulunduğu noktadan daha

ileriye, yeni bir ayaklanmaya doğru ilerliyor. Devrimci emekçi hareketi bu noktada da durmayacak, oradan da daha ileriye doğru yol alacağı kesindir. Hareket belli hedeflere ulaşmadan durmaz. Bu, sorunun özüdür. Sorunun özüne dokunmayan her bakış açısı, sorunun kendisini anlamamış ve açıklamamış olur.

Devrimi güncel bir zorunluluk olarak gündeme getiren yaşamın nesnel akışı ve sınıf savaşının sonuçlarıdır. Bu sonuç, ekonomik, toplumsal yaşamın kendi hareketi içinde anlaşılabilir. Kapitalist toplum, kendi hareketi, kendi çelişkileri içinde kavranabilir. Sorun, tarihsel hareketin yönünü ve itici güçlerini doğru olarak belirlemektir. Nesnel toplumsal hareket ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin gelişimi bunun çözümünü de toplumun önüne getirmiştir. İnsanlar, toplumsal çelişkilerin devrimci çözümünün zorunluluğunu günlük sosyal ilişkilerinde hissediyor ve bilince çıkarıyorlar. Toplumsal hayatın akışı ve devrimci sınıf kavgası, devrime yol açar; devrim toplumsal hayatı yeni bir temelde, yeniden düzenler. Toplumsal hayat, yeni bir temelde akışına devam eder.

Komünist proletarya, bu günkü toplumun sınıf çelişkileri ve karşıtlıklar içindeki gelişimini hareketinin ana yönü hakkında kitlelerin önünü açmak ve onlara yeni bir bakış kazandırmalıdır. Önu açık olan ve geleceği ana çizgileriyle kavrayan kitleler, daha iyi savaşılır; çünkü bu savaşın geleceğinden eminler.

Tarih, karşıt güçlerin çatışmasıyla ilerler. Toplum gelişip, çelişkiler keskinleşir, karşıt güçlerin çatışması, iyice şiddetlenir ve nihai (sonal) sona doğru ilerler. Toplumdaki karşıt sosyal güçlerin çatışması hep aynı ağırlıkta olduğunu söylemek metafiziktir. Bu tarihsel kavganın asıl olarak toplumun iki temel gücü, iki ana sosyal sınıfı olan, proletarya ve burjuvazi arasındadır. Savaşan güçler arasındaki kuvvetler ilişkisi ve durumu ne olursa olsun, savaşın ilk sonucu ne

olursa olsun, kesin sonucu eski güçlerin yenilgisi ve devrimci sınıfın zaferi olacaktır. Biz sadece bu çatışmadan söz ederek, bir düşünce ortaya koymuş olmuyoruz; bu çatışmanın yönü ve sonucu hakkında bir şeyler söylersek, bir düşünce ortaya koymuş oluruz.

Burjuvazi 20. yüzyıl boyunca devrimi önlemek için elinden gelen her şeyi yaptı, fakat sınıf savaşını proletaryanın iktidarıyla sonuçlandı. Gelişimin yönü, halk demokrasisine, proletarya diktatörlüğüne ve sınıfların kaldırılmasına doğrudur. Gerici güçler, her ne yaparlarsa yapsınlar, tarihsel gelişme alt biçimden, bir üst biçime doğrudur. Yalnızca burjuva partilerle girdikleri ilişkilerde, bilinci felç olanlar bu diyalektik ve tarihsel gelişmeye gözlerini kapayabilirler.

Tarihte olduğu gibi, güncel sınıf mücadelesinde de devrimci proleter kitleler, devrimci komünist güçler, hareketin sürükleyici gücüdür. Devrimci sınıf, devrimci politik güçler, devrimi gerçekleştirme azmi ve kararlılığını gösteremez, militan bir pratik sergilemezse, toplum içi kavgımlarla kendini tüketir. Devrimci dönüşüme uğramayan toplum çürür. Buradan şu net sonuç çıkar: İşçi sınıfı, harekete geçen, dönüşen kitlelere bir yön vermeli, tarihsel devrimci rolünü oynamalıdır. Uzlaşmacı siyasetler ne derse desin, devrimci işçiler devrimci görevlerini yerine getirmelidir. Büyük bir cesaret ve tutarlılıkla iktidarı eline almalı ve halk demokrasisini gerçekleştirmelidir.

Sınıf savaşında, siyasi üstünlüğü ele geçirmek, kapitalist sınıfı yenmek, halk demokrasisini yerleşiminden temel bir koşuldur. Siyasi iktidarı ele geçirmek, düşman üstünde siyasi bir üstünlük sağlamak demektir. Devrimci emekçi hareketi buraya, devrimci komünist partinin öncülüğünde ve sürükleyici bir güç olarak davranmasıyla varır. Hareketin yarıyolda kalmaması, zafere kadar tutarlı olarak savaşan devrimci işçi partisinin yönlendiriciliğinde hareket etmesidir.

Devrimci kitle hareketinin sonuna değin kararlıca ve tutarlıca ilerlemesi, içinde bulunduğumuz dönemin temel bir sorudur. Emekçi kitleler, burjuvaziyi kesin olarak yenilgiye uğratmazsa, karşı tarafın daha büyük bir güç ve şiddetle harekete geçeceği asla unutulmamalı.

Tekelci burjuva sınıfın sürekli olarak çabalarını etkisizleştirmek için uğraşacağı çok açıktır. Düşmanın tüm gerici girişimlerini başarısızlığa uğratmanın en etkin yolu, mücadeleyi daha ileriye götürmektir. Taraflardan biri kesin bir üstünlük sağlayana kadar, bu böyle devam eder. Proletarya ve emekçi halk kitleleri iktidara geldiğinde, sınıf savaşını sürer, fakat yeni koşullarda ve yeni biçimlerde. Burada siyasi üstünlük emeğin devrimci iktidarınıdır. Hareket buraya varana dek daha uç noktalara doğru ilerler ve ilerlemek zorundadır.

İki sınıf, iki güç senelerdir savaş halindedir. İki güç arasındaki savaş, aşırı noktaya iç savaşa dönüştü. İç savaş, uzun iç savaş olarak sürüyor. Savaş, henüz iki taraftan birinin zaferiyle sonuçlanmadı. İki güç savaşta tutuşmuşsa, savaşın sonucunu yine bir güç belirler. İşçi sınıfı savaş kazanmak için, kendi güçlerini ve diğer halk kitlelerinin güçlerini birleştirmelidir. Bu birlikte hareketten daha etkin bir güç doğar. Toplumsal savaşın sonucunu birleşik devrimci güçler tayin eder. Devrimci işçiler bu düşüncesinde ve hedefinde yalnız değildir. Kalabalık kitleler, her geçen gün bu noktaya doğru ilerliyorlar. Savaşan proletaryanın ve savaşan emekçi kitlelerin güçlerini eylemde, sokakta, ayaklanmada birleştirmesi genel bir eğilim ve pratik yönelimdir.

Devrimci güçlerin hedefi, özgür temelde, özgür insanların oluşturduğu, yeni bir birlik, insanal bir birlik kurmaktır. Bu politik hedefi gerçek yapmak için, eski toplumsal birliği yıkmak savaşan halk kitlelerinin güncel görevidir. Fakat bu denli radikal devrimci bir hedef ancak bu

uğurda her gün ve sürekli savaşan kitleler tarafından gerçekleştirilebilir. Yani her durumda, kararlı ve tutarlı bir savaş yürüten güçlerin eseri olabilir.

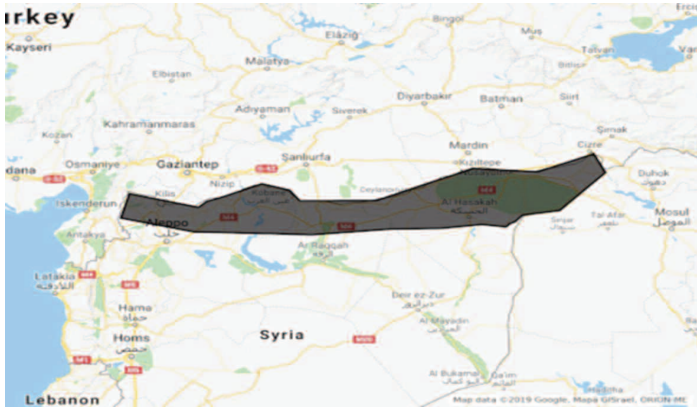
Büyük amaçlar, büyük çabaları, büyük mücadeleleri gerektirir. Bu yüzden biz buna büyük devrimci mücadele diyoruz. Daha küçük amaçları, hedefleyenlerse, zayıf bir mücadele içindeler. Büyük mücadele sürdürenler bunun sonuçlarını göz önünde tutarlar. Bu sonuçları karşılamaya her zaman hazır durumdadır. Küçük hedefler için uğraşanlar, ciddi bir kavgıya girmedikleri gibi, ciddi bir hazırlık da yapmazlar. Devrimci işçilerse, verilen mücadele düzeyiyle yetinmez, öncekileri aşan bir mücadele için en büyük çaba içine girerler.

İki karşı güç arasındaki kesin hesaplaşma noktasında her defasında bunun sonucu ileriye ertelenmişse, kavgıya yol açan her şey, ertelene ertelene birikmiş demektir. Bir yerde kesin kavgıya daha ileriye ertelenemez bir durum oluşur. Burada, nesnel ekonomik ve toplumsal yapı arka plana itilmemelidir.

Tam da bu koşullar doğmuşsa, burada en küçük bir olay büyük olaylara, ayaklanmaya ve devrime kadar varabilir. Bunda, mücadelenin, sürekliliğinin etkisini unutmamak lazım. Bu nedenle, devrimci proleter güçler büyük kavgımlara her an hazır olmalıdır.

Daha büyük olaylara her an hazır olmak, sürece proleter devrimci müdahale için yeterli değildir. Olayları karşılamak için çok hızlı hareket etmek gerekiyor; çünkü olaylar, çok çabuk oluşuyor ve aynı çabuklukla değişiyor. Öyle ki, eski tempoyla gelişmelere yetişmek olanaksız hale geldi. Kitle eylemlerine yetişmek, yarına kalınca, çok geç oluyor. Belirtmeye bile gerek yoktur ki, komünistler olayların peşinde sürüklenmezler, ona etkide bulunur ve bir yön verirler. Bunun için de zamanında müdahale etmek gerekiyor.

Rojava Yönetimi'nin Müzakere Çağrısı Üzerine

Rojava Yönetimi'nin Şam'a müzakere çağrısı üzerine çağrısı desteklediğini söyleyen Leninist Parti, "Suriye'nin kuzey ve doğu bölgesinin Türkiye tarafından işgal edilmesi, büyüyen bir tehliktir. Türkiye ile ABD arasındaki 'güvenli bölge' anlaşması, tehlikenin ne kadar büyük ve yakın olduğunu gösteriyor" diyerek bölgenin Türk kuvvetleri tarafından işgal edilmesinin, aynı zamanda NATO'nun bu Suriye topraklarını işgal etmesi anlamına geldiğini söyledi.

www.leninist.net'te yayınlanan açıklamada tehlikenin önlenilebilir olduğu, Suriye halklarının Suriye savaşını sırasında ortak mücadele örneği sergileyerek, emperyalist-siyonist planların uygulanmasına izin vermedikleri hatırlatıldı.

"Planları bozulan emperyalistler ve siyonistler şimdi doğrudan Türkiye işgali yoluyla yeni bir plan uygulamaya çalışıyorlar. Onların Kürt halkının kaderiyle ilgilendikleri yok. Ne de Arap, Ermeni, Asuri, Yezidi halkların kaderiyle. Emperyalistler kendilerini bölgeye kalıcı olarak yerleştirmeyi amaçlamaktadır. Bu planlar engellenmeli.

Kuzey ve Doğu Suriye kuvvetlerinin Şam yönetimine müzakere çağrısı, bu planların engellenmesi doğrultusunda güçlü bir adımdır. Şam'a uzatılan elleri havada kalmamalı. Suriye halklarının ortak mücadelesi bu işgal planını bozabilir.

Kürt halkının tam hak eşitliğine dayanan demokratik haklarının tanınması, Suriye halkının emperyalist-Siyonist girişime karşı ortak mücadelesini güçlendirecektir. Şam yönetimi uzatılan eli tutarsa, Suriye'nin işgalcilerden kurtulmasının yolu açacaktır" denilen açıklamada "bu nedenle biz, Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist olarak, Şam'a müzakere çağrısını destekliyoruz. Aynı şekilde Ortadoğu'nun devrimci ve komünist güçlerini de bu adıma desteklemeye çağırıyoruz" çağrısı yapıldı.

"Faşizme Karşı Mücadelede Devrimci Şiddet Olmadan Başarı Sağlanamaz"

HBDH Milisleri yazılı bir açıklama yaparak 1 Eylül günü Marmaris ilçesinde Naughty Obsesior isimli lüks yatın denize açıldığı esnada "özel bir teknik" kullanılarak imha edildiğini duyurdu, "Sahil güvenliğinin ve helikopterlerin seferber edilmesine rağmen yat tamamen yanarak sulara gömülmüştür" dedi.

Açıklamada ayrıca HBDH Milislerinin 21 Ağustos 2019 günü İstanbul Bahçelievler Kocasinan Bulvarında yer alan Emniyet Müdürlüğüne bağlı Çekici kamyoneti de ateşe verdiği söylendi.

HBDH Milisleri, bir diğer açıklamayla da "6 Eylül 2019 günü İstanbul Pendik'de bulunan polyester fabrikası ve yine aynı gün İstanbul Sultanbeyli'de bulunan 2000 m²lik alanda üretim yapan yatak fabrikasının sabotaj eylemleri sonucu yanarak küle döndüğü" bildirildi.

HBDH Milisleri ayrıca, "Son günlerde

adım kamuoyuna duyuran bazı oluşumların bizzat gerçekleştirdiğimiz eylemlere gölge düşürücü biçimde, emek verdiğimiz eylemlerimizi 'üstlenici' açıklamalar yaptığı görülmüştür. Ne amaçla bu yönteme başvurduklarını bilmemekle birlikte bu yöntemin faşizme karşı mücadeleden ezilenlerin cephesine kazanç sağlamayacağını belirtmek isteriz" dedi.

HBDH Yürütme Komitesi de, 30 Ağustos günü yaptığı bir açıklama ile 1 Temmuz ile 12 Ağustos arasında gerçekleşen 20 dolayında

eylemi üstlenmiş; faşizmi ayakta tutan tüm dayanakları hedef alacakları uyarısında bulunmuştu. Açıklamada "Yapılması gereken faşizme karşı mücadeleyi büyütmek ve keskin kalmaktır. Faşizme karşı mücadele topyekün olmalıdır. Bu faşist iktidara karşı olan herkes mücadeleye en aktif biçimde katılmalıdır. Her türlü açık ya da kapalı, dar ya da geniş örgütlenme ve ifade araçları kullanılarak mücadeleyi yaygınlaştırmalıyız. Tam da AKP-MHP faşizminin sıkıştığı, içte ve dışta siyasi ve ekonomik kriz yaşadığı koşullarda hiç durmadan mücadele ve direnişi büyütmek gerekmektedir. Yapılması gereken faşizmin üstüne üstüne gitmektir.

T.C faşist devleti yıkılmaya, yenilmeye mahkumdur. Tüm belirliler ve gelişmeler bunu işaret etmektedir. Rejim, psikolojik savaş yöntemiyle kendini güçlü göstermeye, özel savaş medyasını ve iktidar nimetlerini kullanarak yenilgi ve krizini örtbas etmeye çalışmaktadır." denilmiştir.

Mezara ve Yas'a Saygı

İHD İstanbul Şubesi, Yakınları Kaybolan Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ANYAKAY-DER), Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Özgürlük İçin Hukukçular Derneği (ÖHD), Toplum ve Hukuk Araştırmaları Vakfı (TOHAV), 78'liler Vakfı Eşit Haklar İçin İzleme Derneği, Hak İnisyatifi Derneği, İnsan Hakları Gündemi Derneği, ailelerine teslim edilmeyen cenazeler için 8 Eylül günü Taksim Hill Otelde basın açıklaması düzenlediler.

Bitlis'in Yukarıölek Köyü yakınlarında bulunan ve "Garzan Mezarlığı" olarak bilinen mezarlıkta bulunan 279 PKK savaşçısının mezarının Bitlis Sulh Ceza Hakimliği'nin 04.12.2017 tarihli kararı ile açıldığı, çıkarılan cenazelerin kimlik tespiti için Bitlis Savcılığı kararı ile İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderildiği söylendi.

Olayın üzerinden üç yıla yakın bir zaman geçmiş olması ve insan hakları savunucularının, avukatların ve ailelerin yoğun çabalarına rağmen, Adli Tıp ve savcılık işlemleri tamamlanmamış, cenazelerin ailelere teslim edilmemiş olması

sonucunda bu basın açıklamasını düzenlediklerine değinen demekler, ailelerin gömme ve mezar hakkı ile yas tutma haklarını ihlal eden bu tutum karşısında cenazelerin DNA işlemlerinin derhal tamamlanarak ailelerine teslim edilmesini sağlamak için yetkilileri görevle çağırıldı.

Okunan basın açıklamasının ardından salonda bulunanlar söz aldı. Kimi "bu zulüm bitsin artık" dedi, kimisi "Kürdistan toprakları mezarlık haline getirildi bunların hesabının sorulacağı günü bekliyorum" dedi.

Basın açıklaması, örgütleyicilerin, bu konuyla ilgili çalışmalar yapacaklarının duyurusuyla sonlandırıldı.

Editör

ROJAVA'YI BEKLEYEN DIŞ TEHLİKELER

Baş Tarafı 1. Sayfada

Biz burada, Rojava devrimini bekleyen dış tehlikeler üzerinde kısaca durmaya çalışacağız. Bu tehlikeler her ne kadar iç tehlikelerle sıkı bir bağ içindeyseler de ana hatlarıyla ele alındığında yine de bir ölçüde ayırtılmak mümkün.

Herkesin hemen anlayabileceği gibi, dış tehlikelerden söz edilince akla ilk gelen Türkiye'nin işgal ve ilhak tehdididir. Bu tehdit, "Güvenli Bölge" anlaşmasıyla ortadan kalkmamış; aksine daha tehlikeli, yakın ve somut bir hal almaya başlamıştır. Bu yüzden Rojava devrimcilerinin ABD-Türkiye arasında varılan "Güvenli Bölge" anlaşmasını "iyi bir adım" olarak nitelendirmelerine eleştirel bakmakta yarar var.

Rojava devrimcileri, ABD'nin kendilerine verdiği sözlere güvenerek Türkiye'nin işgal ve ilhak tehlikesinin uzaklaştığını düşünüyorlarsa bunun büyük bir yanılgı olduğunu belirtmek gerekir. ABD'nin sözlerine ne derece güvenilebileceğini, Saddam'ın Kuveyt işgaline teşvik edildikten sonra Irak'a savaş açılmasından ya da Barzani'nin referandumda bölge devletleri karşısında bir anda yalnız bırakmasından biliyoruz. ABD'nin tarihi, her emperyalist devletin olduğu gibi, ihanetler, tuzaklar, arkadan hançerlemeler tarihidir.

Ama bunlar bir yana, Rojava Kürt halkının özgürlük savaşı da buna tanıklıktır. Bunu bizim değil, KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Besê Hozat'ın sözleriyle gösterelim. KCK'nın görüşlerini yansıttığından şüphe duymadığımız Hozat'ın sözleri şöyle: "Amerika Türkiye'yi Suriye'nin dizayn edilme sürecine katmak istiyor. İdlip, Efrin, Bab, Cerablus ve Ezaz'ın Türk devleti tarafından işgal edilmesi de bu planın bir parçasıydı. Şu an Türk devletinin Doğu Suriye'de dengeli bir siyaset yürütmesini istiyor. (Hawar News, 04.09.2019)"

Bu sözlerde fazla bir şey yok ama eklenmesi gereken daha çok şey var. Örneğin, Efrin işgalinde hedeflerin koordinatlarını Amerikan İncirlik üs-

sünden verildiği biliniyor. Nedeni basit: ABD ile Türkiye'nin Suriye politikasındaki çıkarları büyük oranda örtüşüyor. Suriye'de savaş ve işgal girişiminin ABD, Fransa ve diğer emperyalistlerle birlikte Körfez'in gerici Arap devletleri, İsrail ve Türkiye'nin ortak planı olduğu akıldan çıkarılmamalı. İşlerin bu emperyalist-gerici güçlerin istedikleri gibi gitmemiş olması için özünü değiştirmiyor.

Nedir işin özü? Kısaca şudur: Başını ABD'nin çektiği emperyalistler ve onların güdümündeki gerici Arap devletleri, İsrail ve Türkiye'yi de aralarına alarak Suriye'de dinci faşist bir iktidarın hüküm sürereceği bir karşı-devrim merkezi oluşturmak istediler. Esad bu amaç ve plana uygun değildi. Bu yüzden devrilmeliydi. Türkiye, bu planın en önemli aktörüydü. NATO, dolayısıyla ABD ve diğer emperyalistler, Türkiye'nin omuzları üzerinden Suriye'ye "egemen" olacaktı. Plan buydu. Planın bozulması, işlerin yolunda gitmemesi, planda bazı değişiklikleri gerektirdi. ABD, amaç ve hedeflerinde özsel bir değişikliğe gitmeden, Türkiye'nin yanı sıra, Rojava güçlerine de dayanmayı hesaba kattı.

Türkiye'nin amacı belli: Rojava topraklarını işgal ve ilhak ederek hem toprak "kazanmak" hem de Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezme. Türkiye'ye göre ABD'yle varılan "Güvenli Bölge" anlaşması, bu amacı gerçekleştirmenin bir kaldırıcıdır. Bunun için Türkiye, bu amaca doğru ilk adım olarak, Rojava topraklarına ayak basmak, şöyle ya da böyle askerini sokmak istiyor. RTE, bunu, "hele bir ilk adım gelsin sonrasında bakarız" sözleriyle aslında ağzından kaçırması oldu.

Bu ilk adımdan sonra, ilkin, "mülteci" kılığında dinci faşist çeteleri yerleştirmek, arkasından bölgenin demografik yapısını değiştirmek üzere, "ikiyüzlü metrekarelik bahçeli evlerde" kendisine bağlı kalacak mültecileri yerleştirmek istiyor. Bunlar, gizli saklı planlar değil; açıkça söylenen amaç ve hedeflerdir.

ABD bütün bu planları biliyor ve bu planlara

özünde bir itirazı yok. Dinci faşist çeteleri yıllardır Suriye'de besleyen, örgütleyen, silahlandıran, maaşa bağlayan, halen de bu politikasını sürdüren ABD dinci faşist çetelerin Rojava'ya yerleştirilmesine ilkesel ve stratejik olarak neden karşı olsun? Öte yandan, Türk askerinin Rojava'daki varlığının aslında NATO ve ABD varlığı anlamına geldiğini en iyi bilen ABD'dir. Bu yüzden ABD, Türk askerinin Rojava'daki varlığına gerçekte ilkesel ve stratejik anlamda değil, mevcut dengeler ve zamanlama açısından karşı çıkarıyor. Sahne önündeki atışmalar kimseyi yanıltmamalı. Tekelci sermayenin egemenliğindeki bir Türkiye ne ABD'nin kopabilir ne de NATO'dan çıkabilir. Bu ikisini ancak tekeli sermayenin egemenliğine ve faşist devletin varlığına son verecek zafere ulaşmış bir birleşik devrim gerçekleştirebilir.

"Güvenli Bölge" anlaşmasıyla ABD, Türkiye'nin Rojava'ya işgal ve ilhakı için gerekli zemini hazırlamış oldu. Bu yüzden tehlike, Rojava devrimcilerinin düşündüğünün aksine ortadan kalkmış değil. Durumu, bizim değil de, UKH'nin sözcülerinin sözleriyle izah edecek olursak şudur:

"Amerika da Türk devleti de kendi çıkarlarına göre hareket ediyor. Türk devleti kazanımları ortadan kaldırmak istiyor. Bütün amaçları budur. **Halkımız işgal ve tehlikenin devam ettiğini unutmamalı.** Türk devleti Rojava'nın tamamını işgal etmek istiyor. Türk devleti demokratik özerliği ve statüyü ortadan kaldırmak istiyor. **Devrimi tasfiye etmek istiyorlar.** Halkımız bölge halkları ile güçlü bir ilişki içinde olmalı. Araplarla birlikte kendilerini güçlendirmeliler ve her şeye hazır olmalılar." (Besê Hozat 04.09.2019)

Türkiye'nin işgal ve ilhak tehlikesini ortadan kaldırmanın yolu, "Güvenli Bölge"ye karşı çıkarak Kürt askerinin Rojava'ya ayak basmasını engellemektir. Toprak işgali ve ilhakını temel politika haline getiren Türkiye'nin ayak bastığı üssenden kolay kolay çıkmayacağını Irak'taki Başka üzerinden ve

Suriye'de kuşatıldığı halde boşaltılmayan 9. Gözlem noktasından da biliyoruz.

Rojava yönetimi kısa vadede bu tehlikeyi savuşturmak adına Şam ile müzakerelere başlamayı önerdi. Suriye devletinin ilhakçı ve şoven olduğunu akıldan bir an olsun akıldan çıkarmadan söylemek gerekirse, Şam'la görüşülebilir çünkü en azından şimdilik Şam, Kürt ulusunun özgürlük savaşı üzerine silahla gidebilecek durumda değil. İkincisi, Şam, yine şimdilik, kendi varlık koşulları nedeniyle emperyalistlerle savaşmak zorundadır. Bunlar Kürt ulusunun özgürlük savaşına geniş bir hareket alanı kazandıran koşullardır. Bu yüzden KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Besê Hozat'ın dediği gibi;

"Müzakere süreci uzun bir süre önce başlamalıydı, Şam ve özerk yönetimin oturup bu meseleyi tartışmaları ve çözmeleri gerekiyordu. Suriye'nin eskisi gibi olması mümkün değil. Suriye parçalandı. 8 yıldır savaş var. Dünyanın tüm hegemonik güçleri Suriye'de. 8 yıldır Suriye halkları özgürlüklerini istiyor. Şam yönetimi var olan statüyü tanımalı ve özerk yönetimle oturup bu sorunu çözmeli."

Leninist Parti, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ile birlikte Ağustos ayında yaptığı ortak açıklamayla sorunun bu çözümlüne şöyle işaret etmiştir.

"Son yıllarda, emperyalist-siyonist ve bölge gerici planları doğrultusunda Suriye'yi faşist çetelerin ele geçirmeleri ve iktidarlarını kurmaları için kanlı bir savaş başlatıldı. Ancak Suriye halkları, büyük bir ortak mücadele örneği vererek emperyalist-siyonist-gericilik planlarının hayata geçirilmesine izin vermediler. Bu ortak mücadele sonucunda şimdi tüm işgalciler çekilme noktasına gelmişlerdir.

Kürt ulusunun tam hak eşitliği temelinde demokratik haklarının tanınması Suriye halklarının emperyalizme-siyonizme-gericiliğe ve işgale karşı ortak mücadelesini güçlendirecektir."

İşgal ve ilhak tehlikesini, geçici de olsa, ortadan kaldırmanın yolu budur; Menbiç'te örneği görüldüğü gibi..

14.Karaburun Bilim Kongresi Yapıldı

Bu yıl 14'üncüsü gerçekleştirilen Karaburun Bilim Kongresi 4-7 Eylül tarihleri arasında İzmir'in Karaburun ilçesinde "Sınıf Mücadelesi: Krizler ve Çıkarışlar" başlığı ile yapıldı.

Kongrede 4 gün boyunca 30'a yakın farklı oturumda 100'den fazla akademisyen, siyasetçi, sanatçı ve bir çok alandan kişinin sunumları yer aldı.

İlk gün Açılış Oturumu Rosa Luxemburg anı-

sına "Marksizm, Kriz, Sınıf ve Mücadele" idi. Arzu Çerkezoğlu ve Ahmet Haşim Köse'nin sunumlarının ardından A1 Oturumu "Sınıf ve Kuram" oldu.

İlk gün B1 Oturumunun başlığı Gıda, Tarım, Ekoloji: Direniş ve Dayanışma Bitmez idi.

5 Eylül Perşembe günü A2 Oturumu Sendikacılığın Krizi; B2 Oturumu Sanat ve Gerçeklik; A3 Oturumu da MİSAM Oturumu idi: Kapitalizmin Bitmeyen Krizi

B3 Oturumu, Hukukun Krizi ya da Krizin Hukuku idi. Konuşmacılar ise Devrimci Hukukçular adınaydı. A4 Oturumu İşçi Sınıfı Mücadeleye Devam Ediyor idi, konuşmacılar arasında İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komitesi adına Şahin Başaraner de vardı ve Kriz Döneminde İşçi Sınıfının Bir Aracı Ola-

rak Komite ve Konseyler Nedir, Ne Değildir konusunda tartışma yürüttü.

B4 Oturumunda Ortadoğu'da Ne(ler) Olduğu tartışıldı.

6 Eylül Cuma günü A5 Oturumunun başlığı Sınıf Mücadelesi ile Feminist Mücadelenin Kesişiminde Kadın Olmak idi; B5 Oturumu ise Lenin'in Karargâhı oldu. C5 Oturumu Kriz Hâli: Devlet, Siyaset, Birlik konusunda idi. Burada Kıbrıs Devrimci Komünist Birlik'ten Yusuf Alkım da Kriz, Emperyalist Kuşatma ve Çıkış Yolu konulu sunum yaptı.

A6 Oturumu, Kriz ve Çatışma Zamanlarında Sosyal Hareketlerde Öğrenme ve Bilgi Üretimi üzerineydi. B6 Oturumunda da Ekoloji, Kent, Kriz ve Sınıf Mücadelesi tartışıldı. C6 Oturumunun konusu ise Tarihin İçinden Direnişler idi. A7 Oturumunda Çatışmalı Ülkelerde Barış Süreçleri, B7 Oturumu, İşçi Sınıfının Yeni Hâlleri iken, C7 Oturumu Komünist Enternasyonal'in 100. Yıldönümü'ne ayrıldı.

7 Eylül Cumartesi günü A8 Oturumu Sokağın Bilgisi idi ve sürmekte olan eylemlerdeki işçiler söz alarak eylemlerini anlattılar.

B8 Oturumu Akademik Krizi'ne ayrılmıştı. C8 Oturumu ise İklim Krizi'ne. Öğle saatlerinde Çalışma Gruplarının Sunumları olurken, A9 Oturumunda Yerel Yönetimler, Kriz ve Çıkarışlar; B9 Oturumunda Sınıf Mücadelenin Önündeki Teorik Açmazlar ve Enternasyonalizmin Olanakları ele alındı.

Kapanış oturumu ise Sınıf Mücadelesi ve Sosyalist Siyaset olurken, yasal siyasi sol parti temsilcileri konuşmalar yaptı.

Bu Çürümüş Düzen Yıkılacak

Antakya'da Armutlu Mahallesi'nde son süreçte yaşanan toplumsal olaylara dair Antakya Devrimci Güç Birliği (Devrimci Parti- Mücadele Birliği -Partizan -TİP) "Kayyumlar, Kadın Cınayetleri, Doğa Talanı, Ekonomik Kriz! Bu Çürümüş Düzen Yıkılacak" diyerek bildiriler dağıttılar, halkı örgütlenmeye çağdırdılar.

BU ÇÜRÜMÜŞ

KAYYUMLAR, KADIN CINAyetLERİ, DOĞA TALANI, EKONOMİK KRİZ!
BU ÇÜRÜMÜŞ DÜZEN YIKILACAK!

KADIN CINAyetLERİ

DOĞA TALANI

SAVAŞLAR-AÇLIK-SEFALET

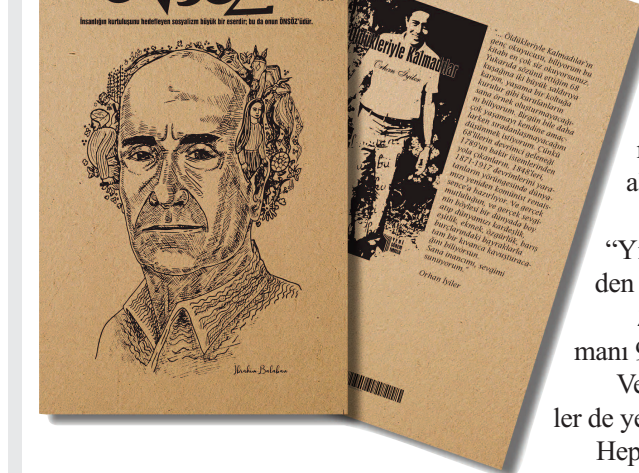
YIKILACAK!!!

ANTAKYA DEVRİMCİ GÜÇ BİRLİĞİ
(DEVİMCİ PARTİ- MÜCADELE BİRLİĞİ - PARTİZAN-TİP)

Önsöz'ün 42. Sayısı Çıktı!

Önsöz'ün yeni sayısının kapağı bu defa 9 Haziran 2019'da hayatını kaybeden toplumcu gerçekçi anlayışla resim yapan İbrahim Balaban'a ayrılmış... Arka kapak ise Orhan İyiler'in Sinan Cemgil'i anlattığı "Öldükleriyle Kaldırdılar" kitabına ait...

Önsöz'ün bu sayısında daimi yazarlarından Sıla Erciyes, Hasat Zamani ile 3 ay boyunca biriktirdiklerini bizimle paylaşırken Temade Çınar ise, "Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri"nde "Beş Ay Sonra" öyküsüyle yerini almış...

Farklı farklı genç yazarların, öykü ve şiir deneyimlerini de okuyucusu ile buluşturuyor Önsöz. "Gitmek" belgeselinden, "İncinmesin Kıyılarımız"a, "Duvarları Delen Çizgiler" üzerine Adil Okay'la söyleyişe kadar pek çok şey yer alıyor 42. sayıda.

Ve merakla beklenen Dosya'da ise konu olarak "Yıkım ve Yükseliş" inceleniyor. Yıkımın içerisinde doğan "Yeni" anlatılıyor.

Zindan savaşlarının işlendiği "Daima" çizgi romanı 9. bölümüyle okurlarıyla buluşuyor bu sayıda.

Ve elbette okurlarından gelen öykü-deneme ve şiirler de yerini buluyor Önsöz'de. Hepinize iyi okumalar dileriz.

Zırlı Araç Terörü Sürüyor

Kürdistan'da zırlı polis ve askeri araçların insanlara, çocuklara çarparak ezmesi, günlük olaylardan biri haline geldi. Dün akşam Amed'de zırlı bir polis aracı, 6 yaşındaki Efe Tektekin'e çarparak ağır yaralandı.

Emek Caddesi üzerinde zırlı aracın altından ağır yaralı halde çıkarılan Efe, özel bir hastaneye kaldırıldı. Minik Efe, yapılan ilk müdahalenin ardından beyin kanaması teşhisi ile Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Efe, hastanede yaşamını yitirdi.

Bir yıl önce, Efe'nin dedesine de aynı yerde Tomannın çarptığı ve hayatını kaybettiği öğrenildi.

6-7 Eylül "Olayları"

1955'de İstanbul'da; 6 Eylül günü başlayan ve ertesi günde devam eden, başta Rumlar olmaz üzere; Rum, Ermeni ve gayri Müslimler'e yönelik ev ve iş yerlerinin talan edildiği, yağmalanıp, yakıldığı günler, insanlık tarihine bir kara leke olarak girmiştir.

"Milliyetçiliğin" o günkü resmi gazeteler, ve yöneticiler eliyle kışkırtıldığı ırkçı-şoven bir saldırıdır.

Olaylar Rum ve Ermenilerin, gayrimüslimler'in yoğun olarak yaşadığı Beyoğlu başta olmak üzere, Kurtuluş, Şişli ve Nişantaşı, Eminönü, Fatih, Balat, Bakırköy, Yeşilköy, Arnavutköy, Moda, Ortaköy, Bebek, Kadıköy, Kuzguncuk gibi pek çok semte yayılmıştır. Resmi rakamlara göre tahrip edilen işyerlerinin %59'u Rumlara, %17'si Ermeni-

lere, %12'si ise Yahudilere aittir.

Olaylar, ırkçı söylemlerle başladı ve yükselen devam etti. Resmi kaynaklara göre; 15 kişi hayatını kaybetti. 300-600 arasında kişi yaralandı, birçok kadın tecavüze uğradı vb.... 4 bin 214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 2 manastır, 26 okul tahrip edildi. Kiliselerdeki eşyalar yağmalandı, parçalandı, zarar verildi ve sonra ateşe verildi. Olayların ardından bir çok Rum İstanbul'u terk etti ve ekonomideki yerleri zayıfladı.

6-7 Eylül saldırılarıyla İstanbul'da binlerce yıldır yaratılan kültürel mozaik parçalanmıştı. Gayrimüslimlerin ekonomideki ağırlıklı yapısı da tasfiye edildi bu talan hareketiyle... "Türk ve Müslüman" egemen burjuvazi için devlet eliyle düzenlenen "ilkel mülksüzleştirme" uygulamalarından biri olarak "varlık vergisi" türünden zorbalıklar arasında yerini aldı.

ONURSUZ BİR SAVAŞ ONURSUZ BİR EYLEM

Sibel Deniz

Son birkaç haftada Diyarbakır HDP önünde bir eylem sürüyor, sürdürülüyor. Çocuklarının HDP eliyle “dağa kaçırıldığını” söyleyen aileler, çocuklarını istemek(!) için HDP önünde...

Çok uzun sürmedi, eylemle ilgili gerçekler ardı ardına ortaya çıktı: Evet, polis ve jandarma, “kayıp” başvurusu yapmış olanlara, yahut çocuğu HPG’ye katılmış olan ailelere HDP önüne gitmeleri için baskı yapıyor. Evet, en ufak hak arama eylemine olanca vahşetiyle saldıran polis o ailelere korumalık yapıyor. Evet, annelerin hiçbir eylemini “görmeyen” burjuva medya saat başı onları haber konusu yapıyor. Ve evet, kimi ailelerin çocuklarının konuyla ilgisinin bile olmadığı ortaya çıkıyor...

Burjuvazinin örtbas etmek için her türlü araca ve karalama kampanyasına başvurmasına rağmen, herkesin iyi bildiği bir gerçektir, dünyanın neresine giderse-niz gidin, gerilla örgütlenmeleri gönüllü bireylerden oluşur. Hiç kimse hiç kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya, inanmadığı-kabul etmediği bir yola baş koymaya zorlayamaz.

Evet, serüvenciler düşer yollara... Ne bir adresleri, ne bir evleri olmadan dünyanın dört bir yanında yaşar, yüzlerini bile görmedikleri işçi ve emekçiler, yoksul halklar için ölümler. Hiç kimse onları buna zorlayamaz. Gönüllülük temelinde oluşmayan bir ordu da, halk ordusu olamaz zaten. Gençleri zoraki silah altına alan ordular, yalnızca egemen devletlerin “zorunlu askerlik” ile kurdukları ordulardır.

Spartaküs’ten bu yana, ezilmeyi, sömürülmeyi reddeden, halkının acılarına gözlerini kapatamayan milyonların başvurduğu yoldur bu: Silahlanıp sisteme baş kaldırmak. Bu kimi zaman kimi yerde Spartaküs ve köle ordusu olur, kimi yerde Zapata olur, Kızıl Ordu olur... Sierra Maestra’da Che olur, Fidel olur, Camillo olur. Bizim topraklarımızda düzene isyan edenler yahut düzen tarafından arananlar dağa çıkar eşkıya olur, efe olur. İsyânını ideolojisiyle birleştirir devrimci olur. Ve budur Denizleri Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nu kurmaya iten. Düzene isyan eden öğrencileri enternasyonalist gerillalara dönüştüren budur; kan ve şiddet üzerine kurulu bir zor sistemini ancak zor araçlarıyla değiştirebileceklerini-yıkabileceklerini bilmek...

Düzen değişmediği müddetçe nice gençler açılan bu yolu izleyecek. Yol kapansa dahi kendilerine yeni bir yol açacaklar ve o yolu takip edecekler. Yolun sonunda ölüm, zindan, işkence olduğunu bilerek takip edecekler, geride gözü yaşlı endişeli ana-baba, eş, çocuk bıraktıklarını bilerek... Hedeflenen zafere ulaşana dek bu böyle sürecek...

Bugün bir siyasi partinin önünde bir eylem sürüyor... Ve iç savaşın en yoğun döneminde karşı devrim bu defa aileleri sürüyor öne. “Biz dağa gittik, çocuğumuzla görüştük, ancak çocuğumuz gelmedi” diyen aileler çok iyi biliyorlar çocuklarının orada “zorla” tutulmadığını. Ve çocuğu hapiste olan yüzbinlerce ana da biliyor, o çocuk dağdan inmeye kalktığı anda gideceği yerin cezaevi olacağını. Ve çok sayıda genç de, onlarca yıl zindanlarda kalmamak için yüzünü dağlara, özgür topraklara çeviriyor. 98 yıl hapis cezası alan “Kırmızı Fularlı Kız” örneğini kim unutabilir? Devlet sana “ya zindan ya dağlar” seçeneği sunuyorsa hangi ana çocuğuna der “git zindana, her gün işkence gör” diye...

Bugün HDP önünde bir eylem sürüyor. O eylem ki, zindandaki bir devrimci tutsağı utançtan intihara zorluyor... “Eğer HDP binası önünden kalkmazsa anam, tekrar intihar edeceğim. Bugün olmazsa yarın” diyor annesi için...

Diğer taraftan devlet halkı kutuplaşmayı sürdürüyor. Cumartesi Annelerini, Barış Annelerini, tutsak analarını her sokağa çıkışlarında coplatan, gözaltına alan, tutuklayan, destek olanları “terörist” ilan eden kendisi değilmiş gibi, manipülasyonlarla Diyarbakır’a topladığı ailelere destek çağırısı yapıyor; destek olmayanları “hain-terörist” ilan ediyor. Hakkında soruşturma açmayan Baro’yu hedef tahtasına koyuyor.

2014’te sahneye koyduğu, ancak başarısız olduğu oyunu şimdi yeniden sahneliyor. Açıkta, devlet bu “eylem” ile kaybetmek üzere olduğu iç savaşta dengeleri değiştirmeye çabalyor. İstenen, kayyumlar yeterli gelmeyince HDP’yi yıpratarak Kürt halkını moralsiz, örgütsüz bırakmak ve şoven çevrelerden güç devşirmek...

Ancak bu onursuz girişim de, girişilen pek çok savaş yöntemi gibi başarısızlığa uğrayacak. “Kutsal aile” üzerinden giriştiği bu halkı bölme oyunu, özgürlük isteyen bir halkın mücadelesinin önüne geçemeyecek.

Amed’de Kayyum Eylemleri Devam Ediyor

Kayyum Eylemleri Ve Karşı Devrimci Provokasyon

17. gününde Amed halkı yine kayyumunu protesto eylemi için sokaktaydı.

Amed halkı ikinci kez karşı karşıya kaldıkları iradelerinin elinden alınması olayına sesiz kalmıyor. 17 gündür Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi önünde devam eden eylemlerle iradesine sahip çıkıyor. İlk günlerde gerçekleşen polis saldırılarına sokakları terk etmeyerek cevap veren Amed halkı, oluşturdukları serbest kürsü ile her gün 11.00 ile 13.30 arasında belediye önünde konuşmalar yapıp fikirlerini dile getiriyorlar.

4 Eylül günü yine bir araya gelen kitle, polis ablukası eşliğinde eylemlerini gerçekleştirdi. Kürsüde söz alanların, alanı bırakmayacaklarına dair konuşmaları coşkulu karşılanırken, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar da söz aldılar. Milletvekili ve görevinden alınan belediye başkanı Selçuk Mızraklı da kitle ile birlikte alandı.

Belediye önünde bu açıklamalar yapılırken HDP il binası önünde ise gerginlik hakimdi. Çocuklarının HDP tarafından “dağa kaçırıldığını” iddia eden 3 aile, 3 Eylül itibarı ile HDP il binası önünde oturma eylemine başlamıştı.

Büyükşehir Belediyesi önündeki eylemin başladığı saatlerde Vatan Partili kadınların da HDP il binası önünde oturma eylemi yapan aileleri ziyarete gelecek provokasyon yaratmak istemeleri tepki yarattı.

İl binası önünde basın açıklaması yapmak istemeleri üzerine HDP’liler ile karşı-devrimci Vatan Partililer arasında gerginlik yaşandı. Bu provokasyon girişimine müdahale eden milletvekili Remziye Tosun, “bu anti-demokratik bir tutumdur. Burada provokasyon yapılmak isteniyor. Ziyaret etmek istiyorlarsa, yıllardır faili meçhul olanların ailelerini, Cumartesi Annelerini ziyaret etsinler” dedi.

Polisin müdahale ettiği olayda Vatan Partisi temsilcileri, ara sokakta açıklama yaptıktan sonra buradan ayrıldılar.

Not: Geçtiğimiz haftalarda yine, “HDP tarafından dağa kaçırıldığı” öne sürülen gencin zoraki evlilikten kurtulmak için akrabasının evine gittiği ortaya çıkmıştı.

“Ya Ölüm Ya Diyarbakır!”

Diyarbakır’da her gün yürüyüşle belediye binası önüne gelen Diyarbakır halkı, yürüyüş ve oturma eylemleriyle protestolarını sürdürüyor.

Her gün, önde Beyaz Tülbentli Anaların yer aldığı yürüyüşle “İrademe Dokunma” pankartıyla belediye önüne gelinerek burada oturma eylemi yapılıyor. Sloganlar, zılgıtlar, alkışlar, ezgiler ve konuşmalarla kayyum atamaları protesto ediliyor.

Oturma eyleminin 19. günü olan 6 Eylül’de, Beyaz Tülbentli Analar siyasi tutsakları selamlayan bir pankart açarak yürümek istedi, fakat polis pankartın açılmasına izin vermedi. Polisin “İrademe Dokunma” pankartının da açılmasını engellemek istemesi üzerine tartışma yaşandı. Ardından Analar “İrademe Dokunma” pankartı ile yolu trafiğe kapatarak “Biji Berxwedana Zindanan”, “Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur” sloganları, zılgıtlar ve zafer işaretleriyle belediye önüne yürüyüşe geçti.

Diyarbakır Belediye binası önünde sloganlarla, alkışlar, zılgıtlar ve anaların söylediği Kürtçe parçalarla sürdü oturma eylemi. Beyaz Tülbentli Analar, coşkulu sloganları, zılgıtları ve alkışlarıyla protestolarını sürdürürken de belediyelere kayyum atanmasını asla kabul etmeyeceklerini sloganları ve söyledikleri şarkılarla dile getiriyorlar.

Aklime Ana Diyarbakır’a olan sevgilerini ve kararlılıklarını “Sizi görüyorum Diyarbakır / Kalkın çiftçiler ve işçiler / Ben ile sen birbirimizle anlaştık / Ya ölüm ya Diyarbakır Yaşamın Diyarbakır / Ya ölüm ya Diyarbakır // Diyarbakır dağın üstündeki inci / Her dört tarafı çayır ve çeşme / Ben ile sen birbirimize söz verdik / Ya ölüm ya Diyarbakır / Yaşamın Diyarbakır / Ya ölüm ya Diyarbakır” parçasıyla dile getiriyor.

Bu defa, oturma eylemine Özgürlük İçin Hukukçular Derneği’nden (ÖHD) avukatlar da eşlik etti.

Gezi Aileleri

Diyarbakır Halkıyla Dayanışmada

Eylemin 20’nci günü olan 7 Eylül’de, yine

Lise Caddesi’nde başlayacak olan yürüyüş öncesi Gezi Şehitleri Aileleri, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganlarıyla Barış Anneleriyle buluştu.

Gezi Ailelerinden Ali İsmail Korkmaz’ın babası Şahap Korkmaz, Ahmet Atakan’ın annesi Emsal Atakan, Berkin Elvan’ın annesi Gülsüm Elvan ve babası Sami Elvan, Ethem Sarısülük’ün annesi Sayfi Sarısülük Diyarbakır halkıyla dayanışmadaydı. Lice’de kalekol yapımı protestoları sırasında askerlerce öldürülen Medeni Yıldırım’ın annesi Fahriye Yıldırım, PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridi protesto etmek amacıyla 17 Mart’ta tutuklu bulunduğu Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Kapalı Hapishanesi’nde yaşamına son veren Zülküf Gezen’in annesi Havva Gezen de yürüyüşte yerini aldı.

Gezi Ayaklanması’nda ölümsüzleşenlerin çiziminin yer aldığı pankart ve “İrademe Dokunma” yazılı pankartlar açılarak “Faşizme Karşı Omuzla Omuzla”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Kayyum Darbedir Kayyuma Hayır”, “Kayyumlar Gidecek Biz Kalamaz” sloganları, zılgıt ve alkışlarla belediye önüne gelindi.

Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen oturma eyleminde sloganlar, zılgıtlar ve alkışlar arasında Kürtçe şarkılar söylendi.

Burada yapılan basın açıklamasında Gezi Şehitleri ve Gazileri Platformu Sözcüsü Volkan Kesanbilici, “Bir kez daha Diyarbakır’dayız. Her gelişimiz güzel sebeplerle oluyor. Hep kötü sebeplerden dolayı buradayız. Kah yıkılan Sur için, kah Lice’de kalekol yapımı sırasında katledilen Medeni Yıldırım’ın davaları için, bazen Tahir Elçi için, Amed Newroz’unda katledilen Kemal Kurkut için buraya geldik” dedi.

Diyarbakır’daki muhataplarının halk tarafından seçilenler olduğunu vurgulayan Kesanbilici, “Bundan sonra da ziyaretlerimiz onlara olacak. Her defasında bizi misafirperverlikle karşıladılar. Bazen kendi yaralarını unutup, bizim yaralarımızı sarıma çalıştılar” dedi.

HDP’li belediye eşbaşkanlarının görevden alınmalarındaki gerekçelere ilişkin ise “Bu insanlar bölücülük ile suçlanıyorlar. Hayır, bizimle hep dayanışma içerisinde oldular, barış çabalarını gördük” dedi.

Kayyum atanan şehirlerin halkıyla dayanışmaya devam edeceklerini vurgulayan Kesanbilici, “Bugüne kadar yanımızda oldular. Mezarlıklarda yanımızda oldular. Biz her geldiğimizde bu halkın temsilcileri muhatabımız olacak. Gittiğimiz her yere bu mücadeleyi taşıyacağız. Bu sorunu gittiğimiz her yere taşıyacağız. Buranın sesi olacağız” şeklinde konuştu.

Barış Bloğu ve Diyalog Grubu adına konuşan Nesrin Nas ise “Milli irade” vurgusu yaparak, “İstanbul sizi unutmadı demek için geldik. Milli irade bir bütündür. Eğer Diyarbakır’da milli irade yoksa İstanbul’da da yoktur. Biz bunu demek için buradayız. Milli irade bir bütündür. Diyarbakır, Van ve Mardin’in iradesi gasp ediliyorsa, Türkiye’nin iradesi gasp ediliyor. Demokrasi bir bütündür. Bu mücadelede yan yana duracağız, ne kadar kararlı ve emin adımlarla güçlü bir şekilde demokrasi talebimizi ısrarla tekrarlırsak, o kadar güçlü oluruz” dedi.

Amed’de Kayyum Eylemleri 24. Gününde

Her gün bir başka meslek odası ve demokratik kitle örgütünün yürüyüşle dahil olduğu eylemlerde 11 Eylül günü de Mimarlar Odası “İfademe, Kentime Dokunma” pankartı ile alanda Amed halkıyla buluştu.

Sloganların ve alkışların hiç eksik olmadığı eylemde sık sık “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam”, “Kayyum Gidecek Biz Geleceğiz”, “Selçuk Başkan İrademizdir”, “Faşizme Karşı Omuzla” sloganları atıldı.

Oturma eylemi devam ederken alana, tecrid kırılsın diye süresiz dönüşsüz açlık grevi yapan, Leyla Güven geldi. Büyük bir coşkulu karşılanan Leyla Güven uzun süre kitle ile selamlaştı. Saat 13.00’e kadar devam eden oturma eylemi sonrası basın açıklamasına geçildi.

Okunan basın açıklamasında söz alan Leyla Güven konuşmasına anneleri selamlayarak başladı. Konuşmasında kayyum eylemlerine değinen Güven, bu mücadelenin zafere ulaşacağı bu sebeple alanları terk etmemek ve sokaklara sahip çıkmak gerektiğini dile getirdi. AKP-MHP ittifakına değinen Güven, bu ittifakın çıkmazda olduğunu HDP il binası önündeki provokasyonun da bunun eseri olduğunu vurguladı.

Güven’den sonra söz alan Mimarlar Odası, mimarlar olarak Kürt halkının iradesinin destekçisi olduklarını dile getirirken kayyumun faaliyetleri hakkında da halka bilgi verdi. Bununla beraber bu alanları kayyum gidene kadar terk etmeyeceklerini vurguladılar.

Yapılan açıklamaların ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Kayyum Eylemleri 25. Gününde

12 Eylül askeri faşist darbesinin yıl dönümüne denk gelen kayyum eylemlerinin 25. gününde, 78’liler Girişimi Amed halkıyla buluştu.

Alana kendi pankartları ile gelen kitle sloganlar ve zılgıtlarla karşılandı. Oturma eyleminin başlamasıyla beraber şarkılar ve sloganlar kitleyi coşuturdu.

Basın açıklamasına geçildiğinde sözü alan

78’liler Girişimi, askeri faşist darbenin üzerinden geçen 39 yıla rağmen çok bir şeyin değişmediğini, darbelerin sadece biçimsel olarak değiştiğine değinirken, 12 Eylül’ün sonuçlarından bahsedilerek 12 Eylül’ün bilançosu kitleyle paylaşıldı. 78’liler Girişimi olarak her zaman alanlarda olacaklarını ve Kürt halkını yalnız bırakmayacaklarını dile getirecek basın açıklamasını sonlandırdılar.

Sonrasında devam eden oturma eyleminde yine şarkılar marşlar ve sloganlar devam etti. Kitle bir sonraki gün, aynı yerde ve saatte buluşma kararıyla eylemi bitirdi.

Amed’de Eylemler 26. Güne Ulaştı

13 Eylül günü Azadi Partisi ve HDP Muş milletvekilinin katıldığı eylemde sık sık kayyuma dair sloganlar atan kitleye polis ses aracından ses çıkararak engel olmaya çalıştı. Kulp’ta yaşanan patlamadan kaynaklı bu defa fazla şarkının söylenmediği eylemde saat 13.00’te basın açıklamasına geçildi.

Başlık açıklamasında söz alan Azadi Partisi temsilcisi Kürtçe yaptığı konuşmada kayyumun darbe olduğunu ve bu haksızlıklara boyun eğmeyeceklerini dile getirerek, Amed halkını selamladı.

Sözü alan HDP Muş milletvekili ilk önce Kulp’ta yaşanan patlamadan duydukları üzüntüyü belirterek baş sağlığı dileklerini ilettiler. Basında geçen ve HDP’yi hedef gösteren haberler içinse bunların provokasyon amaçlı olduğunu ve hiç bir gerçeklik payı olmadığını söyledi. Kayyumların faşist darbe olduğunu, bu durumu kabul etmeyeceklerini dile getirdikten sonra eylem 10 dakikalık oturma eylemini ile sona erdi.

Amed/Mücadele Birliği

UZLAŞMA VEYA SİLAHLI ÇÖZÜM

İ.Cevat Çetiner

31 Ağustos'ta Evrensel gazetesinde, FARC'ın uzlaşmacı liderliğiyle yapılan bir röportaj yayımlandı. Röportaj, bir kısım kadronun, "savaşma iradesi varsa kazanma umudu vardır" diyerek, yeniden silahlı mücadele kararı almasından hemen sonra yayımlandı. Röportajın yayınlanma zamanı elbette tesadüf değil.

Röportajdan, FARC'ın uzlaşmacı liderliğinin barışçıl ve sıkı legal gelişmeden yana olduğu ve bunu tutkuyla savunduğu çok açık biçimde görülüyor. Barışçıl gelişmeden yana olan FARC liderliği, Kolombiya devletine ve egemen sınıflarına karşı tüm ruhuyla isyan etmekte, politik özgürlüğü ve gelecek nesiller için iyi bir yaşamı canı gönülden istemektedir. Bu konudaki iyi niyetlerinden şüphe duymak aklımızın ucundan bile geçmez. Böyle olmasaydı, 50 yıllık iç-savaşın sürdürücüleri olmazlar, yaptıkları anlaşmanın, "potansiyel olarak temsil ettiği dönüşümlerin yeni nesiller için arzulan geleceği" ifade ettiğinin altını özenle çizmezlerdi.

Ama sorun şu ki, öte yanda, oligarşinin (FARC, Kolombiya egemen sınıflarını ve onların devletini bu şekilde tanımlıyor) tam da özgürlüğe doğru her gelişimi yasakladığı, baskıladığı ve kana boğduğu için oligarşi olduğu gerçeği durmaktadır.

Dolayısıyla, barışçıl ve sıkı legal gelişimin önündeki yapısal sorunlar ortadan kaldırılmadan yani oligarşiye son verilmeden barışçıl gelişimin mümkün olduğunu savunmanın tutarsızlık olduğunu gören herkes, FARC'tan şu sorunun cevabını bekliyor: nasıl olacak? Özgürlüğe doğru her gelişmeyi kanla boğan oligarşi varlığını korurken, nasıl olacak da barışçıl ilerleme yolundan politik özgürlük ve yeni nesiller için arzu-

lanan gelecek sağlanabilecek?

Elbette bu çelişkili durumun en fazla farkında olan da, FARC'ın uzlaşmacı liderliği. Öyle ya, yeni nesiller için arzulan bir gelecek için 50 yıl önce yola çıktıklarında, bunu barışçıl gelişme yoluyla yapmalarının yapısal sorunlar nedeniyle mümkün olmadığını söyleyip silahlı mücadeleyi bizzat kendileri savunmuştu. Ve 50 yıl boyunca savaşı devam ettiren ve emekçi sınıfları bu bilinçle eğiten de bizzat kendileriydi.

Uzlaşmacı FARC liderliği, kendini bu çelişkili durum içinden, "çatışmayı ortaya çıkaran ve ekonomik, politik, sosyal anlamda yarım yüzyıldan fazla sürmesine neden olan yapısal boyutlara yönelik çözüm konusundaki içeriği açısından iyi bir anlaşma" yaptıklarını söyleyerek kurtarmaya çalışıyor.

Yani silahlı mücadeleyi zorunlu kılan yapısal sorunların (oligarşinin) ortadan kalkmadığını ama bu yapısal sorunların ortadan kaldırılacağına dair kendilerine söz verildiğini (anlaşma imzalandığını) ve bu söz üzerine sıkı legal gelişme yoluna girdiklerini büyük bedellerle 50 yıl boyunca elde edilen devrimci olanakları ve araçları bu söz üzerine tasfiye ettiklerini söylüyorlar. Bu şekilde kendi iç tutarlılıklarını inşa etmeye çalışıyorlar, halkın da, bizlerin de buna inanmasını bekliyorlar.

Doğrusu iyi pazarlık! Bir miktar kıyıttıktan reform (ki çoğu zaten devrimci mücadelenin baskısıyla fiilen elde edilmiş şeyler) ve bolca reformlar üzerine gevezelik hakkı! Karşılığında, devrimi zafere götürecektik ve güvencesi olacak tüm devrimci olanak ve araçların tasfiyesi. Ne güzel pazarlık!

Evet, uzlaşmacı FARC liderliği, Kolombiya'nın ekonomik ve siyasal ha-

yatını egemenlikleri altında tutan ve 50 yıl boyunca bu durumlarını korumak için ülkeyi kana boğanların; bunlara yetinmeyip, Kolombiya'yı Latin Amerika'daki demokratik ve devrimci her gelişmeye karşı mücadelenin üstü haline getirenlerin, kendilerinin tasfiyesine yol açacak bir anlaşmaya, bir kağıt parçasına, bol keseden verilmiş reform sözleşlerine sadık kalacaklarına inandıklarını söylüyorlar. Ve onlara, inanmamızı bekliyorlar. Güler misiniz ağlar mısınız! Bir çocuk kadar saf olanların bile inanmayacakları bir söze inanmak ve inanılmaması istemek, sorgulanmaya muhtaç bir durum değilse nedir?

Ki Kolombiya halkı da bu durumu sorguluyor ve anlaşmadan sonra desteğini FARC'tan çekiyor. Bu durumu şöyle itiraf ediyor uzlaşmacı FARC liderliği; seçimlerde "çeşitli faktörler olumsuz rol oynadı... Buna hükümetin anlaşmayı uygulamaması nedeniyle sosyal tabanımızda oluşan kafa karışıklığı da eklendi, önemli bir bölümü şüpheye düştü ve oy kullanmadı."

Uzlaşmacı FARC liderliği halkın kendilerine olan desteğini geri çekmesini kafa karışıklığı olarak göstermeye çalışıyor ama "savaştan nemalanan güçler ulusal siyasi iktidardaki yerlerini ve toprak iktidarlarını koruyorlar ve bundan vazgeçeceklerine dair bir işaret de göstermiyorlar" diyerek, halkın kafasının hiç de karışık olmadığını, yaşananları doğru kavramakla kalmayıp aynı zamanda tavır aldığını da aynı röportaj içinde itiraf etmiş oluyor aslında.

Halkın kafası niye karışık olsun ki. Anlaşmadan sonra 500'ü aşkın toplum lideri ve 150 gerillanın öldürüldüğü ve yıllardır halkın denetimi ve kullanımında olan toprakların egemen sınıflar tarafın-

dan işgal edildiği bir yerde halkın kafası niye karışık olsun ki. Özgürlüğün düşmanı oligarşi, olduğu yerde dururken, halkın kafası niye karışık olsun ki.

Anlaşmadan sonraki 3 yılda yaşananlara ve halkın tavır alışına rağmen ve bunların uzlaşmacı FARC liderliği tarafından da görülmemesine rağmen, halen barışçıl gelişme yoluna bağlılığın ilan edilmesi, barış anlaşmasının imzalanmasının nesnellikle bir ilgisi olmadığını dolayısıyla devrimci olanakların tasfiye edilmesinin de çocuksu bir saflıktan kaynaklanmadığını gösteriyor. Yani kimse'nin kafası karışık değil. Kolombiya halkının da, Kolombiya oligarşisinin de, uzlaşmacı FARC liderliğinin de.

Eğer yukarıda aktardığımız tespitler yapılıyor ve bu tespitler, "... Anlaşmanın, bütünüyle karsal reform ile yasa dışı uyuşturucular sorununu içeren 1. ve 4. maddeleri hiç hayata geçirilmedi. Bu maddeler, tarımsal alandaki yapısal eşitsizliklerin çözülmesi amacını taşıyorlardı. Yine 2. maddenin uygulanmasıyla politik katılım ve demokratik açılımın gerçekleştirilmediği, ki bununla alternatif güçler için daha dengeli bir politik senaryonun yaratılması planlanıyordu. Bir diğeri, anlaşmanın 3. ve 4. maddesinin eksik ve deforme edilerek uygulanması. Bu madde güvenlik garantilerini ve paramilitarizme karşı mücadeleyi içeriyordu" diyerek daha da açılmıyorsa; yani anlaşmanın daha mürekkebi kuru madan çöpe gittiği kabul ediliyorsa ve bunlara rağmen halen barışçıl gelişme deniliyorsa, bu da bize çok rahatlıkla barışçıl gelişimin olanaklı olduğuna inandığı için silahlı mücadeleye son verilmemiştir deme hakkını tanır. Bu bir niyet okuyuculuk değil, somut olguların gösterdiği bir gerçektir. Peki öyleyse

gerçek neden nedir?

Bu sorunun cevabını, yeniden silahlı mücadele kararı alanlar vermiş. Şöyle diyorlar: "Savaşma iradesi varsa kazanma umudu vardır". Bunu söyleyerek, FARC'ın uzlaşmacı liderliğinin savaşma iradesini kaybettiğini söylemiş oluyorlar. Mesele tam da budur. Uzun iç savaş FARC liderliğini yorgun düşürmüştü ve savaşma iradelerini bitirmişti. Savaşma iradesini yitirme, uzlaşma iradesinin geliştirilmesinin yolunu açmıştır. Dolayısıyla uzlaşmak ve devrimci olanın tasfiyesini sağlamak için yol, yöntem ve bahane aranır hale gelmiştir. Ve Kolombiya egemen sınıfları ve sırtlarını dayadıkları ABD emperyalizmi, aranan yol, yöntem ve bahaneyi barış anlaşmasıyla uzlaşmacı FARC liderliğine sunmuştur. Politik çevirme saldırısına, savaşma iradesi kalmayan FARC liderliği teslim olarak tüm devrimci olanakları tasfiye etmiştir. Ve ellerinde, hükümete, "anlaşmayı yerine getirme konusundaki siyasi ve ahlaki sorumlulukları" nı hatırlatmaktan başka bir şey kalmamıştır. Eminiz ki Kolombiya burjuvazisi, ahlaki sorumluluklarını yerine getirip anlaşmaya uymaları hatırlatıldıca korkudan tiril tiril titriyordu!

Lenin, barışçıl gelişmeyi savunmakla otokrasinin (faşizmin, oligarşinin vb) varlığı arasındaki çelişkinin; barışçıl gelişmeyi savunanların düşüncelerine olağanüstü tutarsız, yalpalayan ve güvensiz bir karakter kazandırdığını söyler. Peki, barışçıl gelişimin mümkün olmadığını göre göre bunu savunmak, insana nasıl bir karakter kazandırır?

ODTÜ Öğrencilerinden Kavaklık Açıklaması

ODTÜ'de Kavaklık alana yapılmak istenen KYK yurduna karşı eyleme geçen ODTÜ öğrencileri, haftalar süren eylem ve mücadele sonrasında inşaatı durdurmuştu. Bu günlerde 11 ODTÜ öğrencisinin daha "Kavaklık Direnişi" sebebiyle Güvenlik Şubeye ifade vermeye çağırılması üzerine, ODTÜ Kavaklık Direnişi aşağıdaki açıklamayı yayınladı, o açıklamayı paylaşıyoruz:

"Hiçbir Arkadaşımız, Dostumuz Yalnız Değildir

14 Mayıs 2019 günü ODTÜ Teknokent Spor Salonu ve Lisansüstü Konukevi arasında kalan daha sonraları bizim tarafımızdan 'Kavaklık' olarak adlandırılacak olan Kavaklık bölgeye inşaat araç ve malzemelerinin geldiği birkaç arkadaşımız tarafından tespit edilmişti. Bu arkadaşlarımız, ulaştıkları birkaç kişi ile birlikte bugün 'Kavaklık Direnişi' diye anılan direnişi, Bölgedeki 'Şok Market' yakınına çadırlar kurarak ve orada nöbet tutarak başlatmışlardır. Direnişçi arkadaşlarımızın çalışmalarıyla direnişimiz kısa sürede okulun çok büyük bir kısmına duyurulmuş, direnişimize gelen destek ve direnişimiz ciddi oranda büyümüştür.

Talepleri,

'1-ODTÜ'de herhangi bir yer ve zamanda hiçbir şekilde bir KYK Yurdu yapılmaması

2-ODTÜ'nün ihtiyacı olan yurdun 'Kavaklık' a yapılması' olan direnişimiz, bu direniş süreci boyunca rektöre ve rektörlüğe bu yurdun yapılması için sürdürülen sürecin neden katılımcı işletilmediği konusunda hesap sormuş, eylemlerini kavaklık bölgesiyle sınırlandırmamıştır. Direnişimiz bu süreçte kampüs içerisinde açık alanda yoğun propaganda çalışmalarını yürütmüş, mezunlar derneği, akademisyenler, öğrenci toplulukları, odalar, sendikalar, siyasi parti ve örgütlerle, derneklerle görüşmüş; desteklerini almış ve ortak hareket zemininin oluşması için öncülük etmiştir.

Sürecin işleyişine dair pratik eksikliklerin yanında başından beri bu yurt inşaatı projesinin hukuksuz olduğunun farkında olarak bugünlere kadar getirdiğimiz direniş süresince yeni bir hukuksuzluğun farkına varmadığımız tek bir gün geçmemiştir. Ancak, hem ahlaki hem de hukuki zeminde haklı olduğumuz bu

sürecin 55. gününde kolluk kuvvetlerinin orantısız şiddetine ve işkencelerine maruz bırakılarak alandan çıkarılmamız sağlanmıştır. Müdahale günü onlarca arkadaşımız darp edilmiş, birçok arkadaşımız yaralanmış ve bir arkadaşımız da gözaltına alınmıştır. Takip eden süreçte direnişimiz inşaat alanının hemen yanında sürdürülmeye devam etmiştir. Bu süreçte bir arkadaşımıza internete sıkça paylaşılan bir görüntüden ötürü gözaltı yapılmış, hakaret davası açılmıştır. Bunun yanında, o gün gözaltına alınan arkadaşımızın soruşturması devam etmektedir.

Direniş alanından zorla çıkarıldıktan 30 gün sonra 'Kavaklık' ı fiilen özgürleştiren direnişimiz eski yerine taşınmıştır. Henüz resmi bir açıklama gelmemesine rağmen inşaatın yapılamayacağına dair duyular almaya devam ettiğimiz süreçte 120. günümüzde direnişimize devam etmekteyiz. Ancak, yakın bir zamanda, her zaman yanımızda olan avukatlarımızdan, tahminimizce müdahale günü bahane edilerek, 11 arkadaşımızın daha 'Güvenlik Şubeye ifade vermeye' çağırıldığını öğrenmiş bulunmaktayız.

Gençlik ve Spor Bakanlığı, KYK Genel Müdürlüğü ve ODTÜ rektörlüğünün taraf olduğu ve başından beri tonlarca hukuksuzluğa rağmen infaz edilmeye çalışılan bu projede egemenlerin hukuku da bize karşı kullanmak istediğinin farkındayız. Yasa yapanların yasalara uymadığı, yasalara aykırı işler yaptığı ancak hiçbir hukuki yaptırıma tabi tutulmadığı bu süreç boyunca yasaların ve yasal sürecin gerekliliklerinin yerine getirilmesini isteyen arkadaşlarımızın karşısına karakollar, nezarethaneler, savcılık soruşturmaları ve davalar çıkartılmıştır ve çıkartılmaya da devam edilmektedir.

Şu iyi bilinmelidir ki müdahale günü ve takip eden süreçte gözaltına alınan arkadaşlarımız, ifadeye çağırılan 11 arkadaşımız ve ODTÜ'lü olsun olmasın bu süreçte yanımızda olan hiçbir arkadaşımız, dostumuz bu süreçte yalnız değildirdir. Kavaklık direnişi olarak hukuki sürecin tamamen takipçisi olacağımızı, bu süreç boyunca arkadaşlarımızın yanında olacağımızı bilinmelidir. Bu süreçlerden herhangi birinin sonucunda hiçbir arkadaşımızın en ufak bir mağduriyet yaşamaması dahi kabul edilmekteyiz. Arkadaşlarımızın mağduriyet yaşamaması halinde

direnişimizin kazanıp kaybetmesine bakmaksızın hesap soracağımız ve sürecin peşini bırakmayacağımız bilinmeli ve buna göre hareket edilmelidir. Bu nedenle taleplerimizin arasında bir yenisini daha eklemiş bulunmaktayız: Arkadaşlarımız hakkında başlatılan hukuki süreç DERHAL arkadaşlarımızın lehine sonlandırılmalıdır."

"Örgütlü Kötülüğe Karşı Mücadelemizi Yükselteceğiz!"

Geçtiğimiz günlerde, basına yansıyan Ümraniye'de Fıkıh-Der'e bağlı bulunan kursta 20 öğrenciye cinsel istismarda bulunduğu haberlerine ilişkin Sosyal Haklar Derneği İstanbul Temsilciliği, Kadıköy Süreyya Operası önünde basın açıklaması yaparak iktidarı çocuklara yönelik cinsel istismarı görmezden gelen, hatta meşrulaştıran tutumunu protesto etti.

6 Eylül günü saat 19.00'da Süreyya Operası önünde "Aladağ, Ensar, Fıkıh-Der... Artık Yeter! Çocuklarımızdan Elinizi Çekin" pankartı açan Sosyal Haklar Derneği üyeleri, "Dinsel ve Cinsel İstismara Son!", "Çocuk Susar Sen Susma!" yazılı siyah dövizler taşıdı.

Sosyal Haklar Derneği üyeleri adına basın açıklamasını Deniz Özlem Bilgili yaparken Türkiye Ensar Vakfı'nda 45 çocuğa cinsel istismarda bulunduğu hatırlattı.

Basına yansıyan mağdur öğrencilerin ifadelerinin olayın korkunçluğunu ortaya koyduğunu ifade eden Bilgili, "Cinsel istismar, şiddet ve işkence... Öğrencilerin anlatımlarından, şüphelilerin eylemlerini dini otoritelerini kullanarak, dini korku ve kaygıları tetikleyerek gerçekleştirdikleri açıkça anlaşılıyor" dedi.

Fıkıh-Der'in dini eğitim kisvesi altında açtığı kursun, ülkemizde bulunan pek çok diğer yatılı Kur'an kursu gibi ruhsatsız ve izinsiz olduğunu aktaran Bilgili, siyasal iktidarın desteği ile ülkenin dört bir yanına yayılan ve dini eğitim verildiği iddia edilen yurt, kurs ve okulların denetlenmemesine, buralarda yaşanan her türlü istismar görmezden gelinerek, yaşanan onca skandala rağmen bu yapılara destek verilmeye devam edilmesine tepki gösterdi.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın Ensar Vakfındaki cinsel istismar olayını münferit olarak değerlendirdiğine dikkat çeken Bilgili, "Siyasal iktidar bu denetimsiz kurs ve yurtları denetlemek için daha ne kadar çocuğun canının yanmasını beklemektedir? Daha kaç vaka yaşanması bekleniyor bu olayların münferit olarak değerlendirilmemesi için?" diye sordu.

Bilgili açıklamayı, herkesi bu karanlığa ve örgütlü kötülüğe karşı aydınlık bir Türkiye ve çocuklara güzel bir gelecek sağlamak için mücadeleye çağırarak sonlandırdı.

Özgürlüğü İçin Kendini Ateşe Verdi

Kadınların stadyuma girmesinin yasak olduğu İran'da erkek kıyafetinde bir futbol maçına girmeye çalışırken yakalanan 'Mavi Kız' lakaplı 29 yaşındaki Seher Hudayari, mahkeme salonunun önünde kendini yaktıktan bir hafta sonra hayatını kaybetti.

İstiklal Kulübü'nün forma rengi nedeniyle 'Mavi Kız' olarak anılan Seher, Mart ayında takımının Asya Şampiyonlar Ligi'nde Birleşik Arap Emirlikleri'nden El Ayn'la oynayacağı maç seyretmek için Tahran'daki Azadi Stadyumu'na kılık değiştirerek girmişti. Ancak fark

edilen Seher, gözaltına alınarak 4 gün Veramin Hapishanesi'nde tutulmuştu. Hakkında dava açılan Seher, şartlı serbest bırakılmıştı.

Eylül ayının başında görülecek duruşması öncesinde yaklaşık 6 ay hapis cezası alacağını duyan Seher, Tahran'daki Devrim Mahkemesi

önünde bedenini ateşe verdi.

FIFA, İran'a kadınların stadyumlara alınması için 31 Ağustos'a kadar vakit vermişti. İran ise bu yasağı kaldırmaması konusunda bir girişimde bulunmuyor.

Futbol maçı izlemek, İran'da kadınların yapmasının yasak olduğu pek çok aktiviteden biri...

Küba'dan Bahamalar'a Doktor Ve Öğretmen

Küba, Bahamalar'ın Dorian Kasırgası'ndan etkilenen bölgelerine doktor ve öğretmen gönderdi.

Bahamalar'ın kasırgadan en çok etkilenen bölgeleri olan Abaco ve Büyük Bahama'ya şu ana

dek 60 doktor ve öğretmen ulaştı.

Bahamalar'ı 5'inci kategoride vuran Dorian Kasırgası, ülkede en az 20 kişinin yaşamını yitirmesine neden olurken, ülke çapında büyük hasar yaratmıştı.

Düşman Kabileler Amazonları Kurtarmak İçin Birleşti

Brezilya'nın güneydeki Para eyaletinde yerli halkların yaşadığı koruma alanlarında kuşaklar boyu birbirine düşman olan kabileler, şimdi toplanıp birlikte mücadele kararı aldılar.

Brezilya Devlet Başkanı Jair Bolsonaro, çevre yasalarındaki koruyucu maddeleri kaldırarak yerli halkın yaşam alanları da dahil, Amazon bölgesinde maden çıkarılmayı planlıyor. Bunun için Kongre'nin onayı bekleniyor.

Şu anda yerlilerin yaşadığı koruma alanlarında madencilik yapılması yasak. Fakat uyu görüntülerinde madencilerin bu topraklarda ciddi faaliyetlere giriştiği görülüyor.

Devletin Amazon Ormanlarına içindeki yerli kabileleri de kapsayan bütün bir eko sisteme kar hırsıyla saldırması üzerine, yerli kabileler toplantı düzenleyerek kendi iç çatışmalarını sonlandırma, devlete ve işgalcilere karşı mücadele etme kararı aldılar. Devletin maden sahaları için verdiği teşviklerden kaynaklı bazı kabileler

devlet yanlısı tavır olsa da, asıl sözü mücadelenin kendisi söyleyecektir.

Xingu nehrinin çevresinde yaşayan farklı etnik kökenlerden yerli halklar, Kayapo topraklarındaki Kubenkokre köyünde üç gün süren büyük bir kongre gerçekleştirdiler. Bu Kongreye 14 farklı etnik grubun yanı sıra, nehrin kıyısında yaşayan dört topluluğun da temsilcileri de katıldı.

Toplantıya katılan kabileler arasında, birbirlerinin kabilelerini yok etme sınırına gelene değin savaşmış kabileler de bulunuyordu. Bugün Tüm Amazonların yardım çığlığı karşısında halklar kendi aralarındaki savaşa bir son verme ve Brezilya Devleti ve işgalcilere karşı savaşma kararı aldılar. Ağustos ayından bu yana 31 bin yangının çıkması, yasa dışı madencilik faaliyetlerinin yoğunluğu insanlığı ve

doğayı tehdit etmeye devam ederken toplanan kabile temsilcilerinden bazıları, işgalcilere karşı çıkmak adına savaşçıları gönderileceklerini söylediklerinde büyük coşkuyla karşılandı. Tercümanlar aracılığıyla yapılan konuşmalarda yerli kabilelerin şefleri durumu özetleyen şu sözleri söylediler:

"Biz Kayapolari öldürdük, Kayapolari bizi öldürdü, Kayabi ile savaştık. Fakat beyaz adamdan gelecek tehdit hakkında hiç bir fikrimiz yoktu" dedi ve sürdürdü: "Onun için bir duruşma düşündük, uzlaştık, birbirimizle konuştuk ve artık savaşmayacağız. Çünkü artık birlikte savaşmamız gereken ortak çıkarlarımız var, bunu yapmalıyız ki yerli olmayanlar hepimizi öldürmesin."

Bu Dünyada Kadın Olmak Öyle Zor Ki...

Fatma Ana 80'li yaşların üstünde dünyalar tatlısı, yüzünde çektiği acıların, yoksulluğun, sefaletin izleriyle karıştırdı benini. Elbette ondan daha iyi kimse bilemezdi Anadolu'da kadın olmanın zorluklarını.

Fatma Ana yürümekte zorlanıyor, yürütecek olmadan yürümesi imkansız. Ömrünün büyük bir kısmı tarlalarda geçmiş. Çocuk yaşta başlamış çalışmaya daha da acısı 11 yaşında evlendirmiş üvey anne. Hem de 30 yaşında bir adamla. Daha çocukluğunu bile yaşamadan babası yaşında bir adama kadınlık yapmaya zorlanmış. Anlatırken gözleri yaşardı Fatma Ana'nın, ben de tutamadım kendimi... Nasıl bir insanlık bu?

Ve çilelerle geçen bir hayat. Bir kız çocuğu olmuş, yıllar sonra hiç göremeyeceği bir kız çocuğu... Ana daha fazla dayanamamış bu çileye ve gerçek sevgiyi bulduğu biriyle terk etmiş köyünü. Bu evlilikten üç çocuğu olmuş. Eşi Almanyaya çalışmaya gidince Fatma Ana 3 çocuğuna hem ana hem baba olmuş. 1979'da eşini kaybetmiş ve o yorgun omuzlarına yine ağır yükler yüklenmiş. Üç çocuğunu büyük zorluklarla büyütmüş.

1988 yılında İstanbul'a göç etmiş 3 çocukla. Birçok işte çalışıp hayatını sürdürmeye çalışmış. Çocuklarından biri devrimcilerle tanışmış. Ana devrimcileri çok seviyor. "Çocuğumla gurur duyuyorum" diyor.

Geçen yıl evleri polislerce basılarak çocuğu gözlerinin önünde sürüklenerek gözaltına alınmış. O haliyle yaşlı kadını da itip kakmışlar, evin altını üstüne getirmişler. Ana yaşadığı bu olaydan sonra ciddi sağlık sorunları yaşamakta... Hala o günü anlatırken sesi titriyor ve ağlıyor.

Ama her şeye rağmen "Yürüyebilsem her eylemde her yürüyüşte önünde ben olurum. Keşke herkesin çocuğu devrimci olsa" diyor.

Fatma Ana siyasete de hiç uzak değil. Yaşına ve sağlık sorunlarına rağmen Türkiye ve dünyada olup bitenleri yakından takip ediyor.

Yani Fatma ana anlattıkça bir kez daha anlıyorum ki, bu dünyada kadın olmak öylesine zor ki. İnsan zor tutuyor ağlamamak için kendisini.

Fatma Ana'nın zamanından bu yana pek de bir şey değişmiş sayılmaz aslında. Yılın her günü bir kadın öldürülüyor. Tacizler işyerinde, toplu taşımada, sokakta... Evet, kadınlar tarihin her döneminde haksızlığın, şiddetin, yok sayılmanın en acımasız haline

maruz kalmış.

Özellikle Türkiye'de son 20 yıl içinde kadına bakiş toplu içerisinde epey farklılaştı. Şöyle bir baktığımızda son 20 yıl içinde kadın cinayetleri iki katına çıkmış durumda, buna bağlı olarak şiddet, taciz yanı oranda yükselişte. Peki ne oldu da bu oran bu kadar yükseldi?

Evet, dostlar, bunda erkeğin payı epey fazla. Ama şu gerçeği de gözden kaçırmayalım. Bunun suçlusu sadece erkek hegemonyası değil, sistemin çürümüşlüğü bir parçası. Şu bir gerçek ki, mevcut iktidar ne kadar kadın hakları adına atıp tutsa da biliyoruz ki, kadın onlar için her zaman ikinci sınıf olmuş, onların hizmetkârı, bir anlamda kölesi durumundadır.

İstediklerinde döver, istediklerinde aldatır, isterse çeker öldürür. Çünkü kadın onlar için evdeki eşyadan farksız. Söзде 'Alim' adamları fetvalar veri, kadın dövme taktiklerini anlatır. Hiç bilmeyene 'gidin polisten ders alın' der. Yazdıkları kitaplarda kadını bir eşya gibi anlatır. Erkeğin kadının eşi değil, sahibi olduğunu erkeğe empoze eder. Onlara göre kadının hakkı olamaz.

Bir önemli etken ise ekonomik darboğaz.

Sevgili dostlar, şu bir gerçek ki, Türkiye tarihinin en büyük ekonomik çıkmazının içinde. İşsizlik son yüz yılın en yüksek ortalamasına çıkmış durumda. İnsanlar en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayacak duruma gelmiş. 4 kişilik bir ailenin geçinmesi için 5000 lira geliri olması gerekli diyor iktidar sözcüleri. Bırakın 5000 lira geliri asgari ücretle iş bulabilen kendini şanslı sayıyor. Bu arada 2020 lira asgari ücret. İş bulamayan nasıl yaşayacak. Evine ekmeği nasıl götürececek. Kirasını nasıl verecek. Çocuğu okula nasıl gidecek. Peki bu psikolojikle yaşayan bir insan ne kadar sağlıklı düşünecek. Elbette bunlar bir insanı öldürmek için bahane değil. Ama şunu da bilmeliyiz ki, kadın cinayetlerinin tek suçlusu erkek değil. Asıl olarak azmettirici unsur iktidarın siyasal ekonomik politikaları ve onun yarattığı ağır depresyondur.

Dostlar, yazıma son verirken, Fatma Ana nezdinde tüm anaların ellerinden öpüyor ve tüm kadınların mücadelesini yüreğinden selamlıyor.

Unutmayalım ki, kadının kurtuluşu da devrimle gelecektir. Sevgilerle...

Gazi Mahallesi'nden Bir Mücadele Birliği Okuru

Kadın, Çocuk Ve Şiddet

Kadın cinayetlerine ilişkin haberler hız kesmeden sürüyor... Hep vardı da biz mi görmüyorduk, yoksa sistemdeki çürüme artık bu katliamları yaratacak bir noktaya mı geldi...

Afyon'da cezaevinden kaçan hükümlü Ali Mingir'in ilk işi, eşinin Konya'daki evine gelmek ve onu öldürmek oldu. Önce mutfak penceresinden içeri Molotof kokteyl attı; başlayan yangın üzerine dışarı çıkan 48 yaşındaki eşi Birsen Mingir'i pompalı tüfekle öldürdü.

Ankara Mamak'ta İbrahim Kutsal, 17 yıllık eşi ve 4 çocuğunun annesi 38 yaşındaki Sibel Kutsal'ı önce boğdu, ardından defalarca bıçakladı ve gidip teslim oldu.

Ankara Polatlı'da emekli asker Cihan A. kendisi ile barışmak istemeyen sevgilisi N.K.'yı ekmeğe bıçağı ile defalarca bıçakladı. Kadın etraftakilerin müdahalesiyle ağır yaralı hastaneye kaldırılırken, olaya tanık olan kadının 7 yaşındaki çocuğu çığlık atarak kaçtı. Katil ise "seviyorum, evlenmek istiyorum" dedi.

Mardin'in Midyat ilçesinde ağır yaralı olarak getirildiği hasta-

nede 'Merdivenden düştü' denilen 10 çocuk annesi 40 yaşındaki Saime A.'nın, korucu olan eşi tarafından dövüldüğü ortaya çıktı.

Sadece birkaç saat içinde basına yansıyan olaylar bunlar sadece... Duymadıklarımız ya da günler sonra öğreneceklerimiz de olacak...

Tüm bu kadın cinayetlerinin unutulana, gözden kaçan bir yönü daha var: Çocuklar...

"Anne ölmü" diyen Emine'nin kızı, yahut "Annem olmadan uyuyamam" diyen Tuba'nın kızı... Yahut annesinin vahşice bıçaklanmasına tanık olan N.K.'nın oğlu... Ya da doğumunun ardından anne sütünü dahi içmeden annesi loğusa yatağında bıçaklanarak öldürülmeye kalkışılan bebek...

Pek çok çocuk annelerinin katliamına tanık oluyor... Hayatta en sevdikleri, güvendikleri iki figürden birinin diğerini vahşice katlettiğine

tanık oluyor ve yaşama öyle başlıyor... Bu çocukların kimileri babaları ceza almamışsa yahut az bir ceza almışsa annelerinin katili ile birlikte yaşamlarını sürdürüyorlar. Kimileri de çocuk esirgeme kurumlarında...

Anneleri şiddete maruz kalan çocukların da neredeyse tamamı bu şiddetten payına düşeni alıyor. Koruyucu aileler ya da Çocuk Esirgeme Kurumu'nda kalan çocukların bebek yaşta dahi olsalar bu şiddetin izlerinden kolay kurtulamadıkları biliniyor. Ya da annelerinin katili olan babaları ile yaşayan çocuklar yaşadıkları travmaları atlatamazken, istatistiklere göre de kadına yönelik şiddeti de normal ve haklı görüyor.

Ve kadın şiddetine, cinayetlerine, taciz ve tecavüzlerine yönelik cezasızlık sürüyor. Mahkemelerin ve karakolların "suçsuz" yahut "haklı" bulunduğu erkekler, bunu yap-

mayı kendilerine hak görerek yaşamlarını sürdürüyor. Eşine şiddet uygulanmaktan uzaklaştırılan erkeğin ilk işi eşini öldürmek, taciz-tecavüz suçlanıp serbest bırakılanların da yeniden tecavüz suçunu işledikleri defalarca örneklerle yaşandı.

Yine son olarak, Adana Seyhan'da bir kadını cinsel tacize maruz bırakan Mehmet isimli erkek, kadınlar tarafından yakalanarak polise götürüldü. Cinsel organını gösteren ve para sallayan bir erkek mahalleli kadınlarca sokak girişleri kapatılarak yakalandı, polise teslim edildi. Ancak "sana dokundu mu" sorusuna olumsuz yanıt alan polis, tacizci erkeği serbest bıraktı. Evet, erkeklerin az da olsa bir ceza alabilmesi için öldürmesi, yakması, parçalanması gerekiyor...

Hayır, artık ölmeyeceğiz, yaşayacağız ve daha fazla yaşayacağız.

“Kemik Kırılmış Durumda, Kırılan Kemik Bir Daha Kırılmaz”

İşten atıldıkları için 118 gündür eylemde olan Aliğa Belediyesi'nin kadın işçileri ile sohbet ettik.

Bizlere kendinizi tanıtır mısınız?

Adım, Pınar Akıncı Laçinel. 28 Ağustos 1978 İzmit doğumluyum. 4 yaşından beri Aliğa'da yaşıyoruz. Bursa Uludağ Üniversitesi'nde okuduktan sonra tekrar Aliğa'ya döndüm. 2004 yılında Aliğa Belediyesi'nde işe girdim. Eşimle tanıştım, evlendim derken Aliğa'da kalıcı oldum. Uluslararası İlişkiler ve Siyasal Bilgiler bölümünden mezun oldum. Yüksek Lisans eğitimimi aile beklemleri ile yarım bırakmak zorunda kaldım. Belediyede kadrolu işçi olarak 15 yıldır çalışmaktaydım, ta ki işten çıkarılana kadar.

Eylem kararı aldığımız süreçten bahsedermisiniz? Sizi çadıra getiren süreç nasıl gelişti?

Eylem kararını almamız işten çıkarılmamız ile kendiliğinden gelişen bir süreç olarak başladı. Neredeyse hepimiz DİSK'liydik, 15 senedir DİSK'teyiz. Sendikamız çıkarıldığımız günden beri hep yanımızda oldu. Bizden 20 gün önce işten çıkarılanlar direniş kararı almış ve bu çadırı kurmuşlardı. Yani çıkarıldığımız gün itibarı ile kendimi Demokrasi Meydanı'nda bu çadırda buldum. 3 aydır da her gün çadıra direniş büyümeye geliyoruz. Burası bizim evimiz gibi oldu, okul gibi oldu, iş yerimiz gibi oldu. Bu şekilde görüyoruz. Mahkeme sürecinin sonuna kadar da burada eyleme devam edeceğiz.

118 gündür eyleminiz devam etmekte, 118 günlük eylem güncenizden bahsedermisiniz? Neler yaptınız? Yapılan işleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu süreçte neler yaptık, sabah 8 akşam 6-7 her gün işe gelir gibi, o titizlikle o kurallar doğrultusunda burada bulunduk. İnsanları burada ağırladık. Devrimci kurumları, siyasi partileri burada ağırladık. Her hafta basın açıklamalarımız oldu. Belediyenin önünde nöbet tuttuğumuz günler oldu. Hakkımız olan verilmeyen maaşlarımızı, kıdemlerimizi, ihbarlarımızı alabilmek için basın açıklamaları yaptık, yürüyüşler gerçekleştirdik. Hele ilk dönemlerde eylem programlarımız daha yoğundu. Bize destek olmaya gelen kurumları ağırladık onlar sayesinde burada yalnız olmadığımızı gördük. Ve bu süreçte birlikteliğin ne kadar önemli olduğunu, insanın ekmeğinden olmasının ekmezsizliğe mahkum edilmesinin ne kadar ağır olduğunu gördük. Kimsenin bunu yaşamaması gerektiğini hissettik. Belki önceden çok fazla empati yapamıyorduk lakin zor dönemde empati yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendik. Ve kendimize, birbirimize, “birleşe birleşe yürüyeceğiz, birlikte kazanacağız”ı şiarlaştırdık. Yani el ele verdikten sonra biz bu işi zaferle sonlandıracağız. Kazanacağız inancı ile de tam 118 gündür eylemimizi devam ettiriyoruz.

Aliğa direniş işçileri olarak önünüzdeki sürece dair nasıl bir yol izlemeyi düşünüyorsunuz?

Ortalama her hafta basın açıklamamız var zaten, her Çarşamba basın açıklaması yapıyoruz. Etkinlik olarak da bu ayın 20-21'inde çadırdaki işçilerin fikirleri ile Aliğa Emek ve Barış Şenlik-

ri'nin yapılması kararı alındı. Demokrasi Platformu'nun destekleri ile Aliğa'da eskiden gelenekselleşen, ama Serkan Acar'la kaldırılan şenliği tekrardan biz burada yapacağız. Bu bizim direnişimizin, bu bizim onur mücadelemizin en büyük etkinliklerinden birisi olacak. Çünkü birçok şair, yazar, sanatçı bizlerle beraber olacak. Şu an için en büyük etkinlik planımız bu.

118 gündür direniş büyütüyorsunuz. Bu süreçte direnişinize yönelik baskı ve olumsuz tepkilere yönelik neler söylemek istersiniz?

Şimdi olumsuz tepki derken Aliğa Belediye Başkanı Serkan Acar bizleri belediyeden çıkarılmadan önce bizlerle ilgili çok ciddi alt zemin oluşturmuş. Bizlerin yani kadrolu belediye işçilerinin boş oturduğunu, çok yüksek maaşlar aldığını dile getirmeye başlamıştır. 15.000-20.000 tl gibi ciddi derecede yüksek maaşlar aldığımızı Aliğa halkına kendince duyurmaya başladı. Bizler işten çıkarıldığımızda birçok kişi seviniyordu. Ama biz bu algıyı kırmak için yıkmak için çok ciddi çabalar sarf ettik. Doğruluğu olmayan asılsız suçlamaları kabul etmedik. Tek tek esnafı dolaştık. Kapı kapı köyleri dolaştık. Ve kısa sürede bu kara propagandayı def ettik. Başlangıçta bizi bu yalanlar yüzünden desteklemeyenler sonradan durumun çok içler acısı olduğunu, bizler aç kalırsak yarın kendilerinin de aç kalabileceğini fark ettiler ve anlatılanların doğru olmadığını gördüler. Bizim maaş, ikramiyelerimizi, kıdem tazminatımızı toplamayıp 15.000 tl'lik bordro ortaya koydu. Hepsini toplarsak elbette 15.000 lira olur. Fakat bu bizim aldığımız para değil. Her şeyi şişirip ortaya insanlar normal olarak tepki verir. Bu düşünceleri insanlarda kırmamız, yıkmamız zor oldu fakat başardık. Şu an esnaf da ayağa kalkmış durumda. Aynı politikayı esnaflara da uyguluyor. Çok fazla olumsuz durum söz konusu. Trafığe kapattığı yollar var. O caddedeki esnafın ekmeği ile oynadı. Trafığe kapatmasıyla esnafın işini bitirdi. Esnaf yeni yeni durumun farkına varıyor. Baskılar konusuna gelirsek artık, kemik kırılmış durumda, kırılan kemik bir daha kırılmaz.

Özellikle seçimlerden sonra sizin gibi birçok belediye işçisi hukuksuzca işlerinden çıkartıldılar. Bu konuya dair neler söylemek istersiniz?

Seçim sürecinden 20 gün önce alınıp-doldurma mantığı ile girenler çıkarılırsınlar, ben burada bir hata kusur görmüyorum. Çünkü belli bir amaçtan dolayı alınıyorlar. Nasıl olsa ben gide-

ceğim, gitmeden yandaşlarımı doldurayım diye hareket ediyorlar. Ama insanlar sadece partilerinden dolayı, siyasi düşüncelerinden dolayı işten çıkarılıyorsa, ben bunun karşısındayım. Bizler de siyasi görüşlerimizden dolayı işten çıkarıldık. Bu olay siyasi bir linçtir. Aliğa Belediyesi'nde yaşanan durum siyasi kıyımdır. Normal değildir. Türki-

ye'nin hiç bir yerinde tüm kadro silinmedi, burada tüm kadro silindi. Memurlar sürüldü. Adam "ben Aliğa Belediyesi'nin yapısını değiştireceğim, kendi ideolojime göre bir düzen oluşturacağım, burada faşist-ırkçı-despot bir yönetim şekli kuracağım" diyor. Çok ciddi ve büyük bir siyasi linç girişimi söz konusu. Bizi kesti attı yani. Kapının önüne koydu.

Sizlerle aynı durumda olan işçiler-emekçiler ne yapmalılar? Onlara önerileriniz var mı? Nasıl bir yol ve yöntem izlemeliler?

Buradaki Demokrasi Meydanı'nda kurulmuş olan direniş çadırı bizim mahkeme sürecimizi etkileyecek bir durum değil. Bu bizim direndiğimizin resmi. Onur mücadelemizin ekmeğimizi devamını devam ettirmeye dair, ayakta durmaya demenin göstergesidir. Bizim mahkeme sürecimiz işten çıkarılmamızla beraber zaten başladı. Arabuluculuk sürecimizden sonra işe iade davamız açıldı. Mahkemelerimizi sendika avukatları ve dostlarımız takip ediyor. İlk mahkememiz Aralık ayında. İşimize iade kararını alacağımızı düşünüyoruz. Asıl mesele ondan sonrası. İşe döndükten sonra kanunda öyle bir boşluk var ki, iş kanunu işverene tekrar dönüp söz hakkı veriyor. "Sen 10 gün düşün alabilirsin de almayabilirsin de" diyor. O noktada bizi alabilir de, bizim kıdemimizi verip bizi tamamen işten çıkarabilir de. Serkan Acar'ın gasp ettiği hakkımızı direnişimizle alacağız.

Emekçi bir kadın olarak çalıştığınız süreçte ne gibi zorluklarla karşı karşıya kaldınız?

Ben 15 senedir Aliğa Belediyesi'nde çalıştım. 11 Mayıs'a kadar ciddi problemlerle karşı karşıya kalmadım. Çalışma ortamımız oldukça güzeldi. 13 Mayıs'a kadar hiçbir sorun yaşamamışken Serkan Acar'ın yayınlamış olduğu bir genelge ile tüm kadrolu işçiler ilk girişi olan bölümlerine gönderildiler. Benimle çalışan arkadaşlarımızın yıllar önce girişleri temizlik bölümünden yapılmış, kadınları temizlik birimine gönderdiler.

Sanayi sitesinin orada olan bölümde arkadaşlarıma her şeyi yaptırdılar. Yapılmayacak ne kadar iş varsa her şeyi yaptırdılar. Tam 1.5 ay boyunca hepimize mobbing uygulandı.

Benim girişim ise sosyal-kültürel alanında yapılmış, benim girişim diğer arkadaşlarımızın koşullarına göre daha rahattı. Ama beni de engelsiz cafe diye bir yer var, oraya sürgün ettiler. 1.5 ay boyunca sadece oturdum. Aktif çalışma temposuna alışkın birisi olarak zorlandım. Şimdi ne olacak, bundan sonra hangi aşama ile karşılaşacağız gibi sorular beni çok yıprattı. İşten mi çıkarılacağız yoksa tekrar başka bir bölüme mi gönderileceğiz psikolojisi hakimdi. Ama ondan öncesinde ben kendi adıma konuşmam gerekirse bir problemle karşılaşmamıştım.

İşçi ve emekçi arkadaşlarımıza bir mesajınız var mı?

Artık kimsenin iş güvencesi yok, geleceği yok. Herkesin başına her an birşeyler gelebilir, ama yılmayınlar. Bizim gibi mücadele etsinler. Birlik olunlar. Bu dava hepimizin davası, bizler bazı arkadaşlarımıza kızıyoruz, en azından günde 1-2 saat gelip burada bize destek olsunlar. Birlikten kuvvet doğuyor, güçten kuvvet doğuyor. Bunu direniş alanında gördük, öğrendik, öğrenmeye devam ediyoruz. İşçi-emekçi birlik olmak zorunda ancak beraber kazanabiliriz. Bu ekmeğimizi, onur davası. Bir yandan da varoluş savaşımı. Bu varoluş savaşımında insan elinden gelenin fazlasını yapmak zorunda. Yaşamak için direnmek zorundayız.

Teşekkür ederiz

Mücadelemize destek verdiğiniz için biz teşekkür ederiz.

En Alt Seviyede Eşitlenmek Mi, Emegün İktidarı Mı?

Dünya Ekonomik Forumu'nun 2018 Cinsiyet Eşitliği Raporu açıklandı. Türkiye, kadın-erkek eşitliği konusunda 149 ülke arasında 130. sırada yer alıyor. İzlanda, Norveç ve İsveç liste başı ülkeler.

149 ülkedeki eğitim, sağlık, siyaset ve iş hayatını inceleyen Dünya Ekonomik Forumu, 2018 Cinsiyet Eşitliği Raporu'nu açıkladı. Rapora göre cinsiyet eşitliğinin yüzde 62,8 oranında sağlandığı Türkiye, 149 ülke arasında 130'uncu sırada. 2017 raporunda Türkiye 131'inci sırada bulunuyordu. Türkiye iş hayatına katılım ve fırsat eşitliği alanında 131'inci, eğitim alanında 106'ncı, sağlık alanında 67'inci, siyasete katılım alanında ise 113'üncü sırada.

Cinsiyet eşitliğinde İzlanda, Norveç, İsveç, Finlandiya, Nikaragua ve Ruanda ilk sıralarda yer alırken, listenin son dört basamağında Suriye, Irak, Pakistan ve Yemen bulunuyor.

Batı Avrupa ortalama yüzde 75,8 ile cinsiyet eşitliğinin en yüksek olduğu bölge. Ortadoğu ve Kuzey Afrika ise, yüzde 60,2 ile cinsiyet eşitliği konusunda en geriden gelen bölgeler.

Kadın ve erkek eşitliğinin yüzde 77,6 oranında sağlandığı Almanya ise 12'nci sıradan 14'üncü sıraya geriledi.

İş hayatına katılımında kadınların oranı azalıyor. Rapora göre dünya çapında cinsiyet eşitliği alanındaki ilerleme yavaşlıyor, hatta bazı alanlarda kadınlar ve erkekler arasındaki eşitsizlik artıyor. Cinsiyet Eşitliği Raporu'na göre, emegün sağlık ve eğitim alan-

larında kadınlar ve erkekler arasındaki eşitsizlik artış kaydetti. Cinsiyetler arasındaki farkın sadece ekonomik fırsat eşitliği konusunda azaldığını vurgulayan rapor, öte yandan iş hayatına katılım konusunda dünyada kadınların oranının azaldığına dikkat çekti.

Raporda bu "tedirgin edici gelişmenin" en önemli gerekçesi olarak, robotik teknolojinin geleneksel olarak kadınların daha çok çalıştığı alanlarda yayılması gösterildi. Buna paralel olarak, matematik, bilişim, teknik ve fen bilimleri dallarında beceri ve bilgi gerektiren ve gelişmekte olan alanlarda kadınların yeterince temsil edilmemesine dikkat çekildi. Ayrıca dünya çapında çocuk ve yaşlılara bakım hizmetlerinin yeterince gelişmiş olmaması da, kadınların çalışma hayatına geri dö-

nüşünü frenleyen ve engelleyen etkenler olarak sayılıyor.

"Toplumlar, insanlığın yarısının yeteneklerinden, fikirlerinden ve perspektiflerinden vazgeçemez" diyen Dünya Ekonomi Forumu kurucusu Klaus Schwab, refah düzeyi daha yüksek ve insan eksikliğini sadece kadınların katılımıyla mümkün olduğunu vurguladı.

Rapora göre kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olması için 108 yıl, erkeklerle eşit ücrete sahip olması için ise 202 yıl geçmesi gerekiyor.

21. yüzyılda soruyoruz size... Eşit çalışma koşullarında erkeklerle çalışmak biz kadınlar için yeterli bir talep mi? Çevrenizdeki erkek işçilere bakın. Çok mu iyi koşullarda yaşıyor ve çalışıyorlar? İşçi kadınlar eşit işe eşit ücret talebiyle hareket yerine emegün iktidarını hedeflemelidir. Kadın ve erkek işçi, sınıfının iktidarına yürüten mücadeleyi geliştirmelidir. Çocuk ve hasta ve yaşlı bakımında kadınların omuzlarına yüklenen yüklerden kadınları kurtaran sosyalist sisteme sarılmaları ve kapitalizmin sınırlarını aşmalarıdır.

Kadının özgürlük mücadelesi, işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinden kopuk bir mücadele değildir. Kapitalizmin kendi kirliliğini yadığı toplumda cinsler arası eşitsizliği görüyoruz... Taciz, tecavüz gibi birey erkeklerin saldırısına maruz kaldığımızı görüyoruz; fakat bu büyük kirliliğin kokuşmuşluğun kökenine inmez ve yüzyıllardır o tortularla savaşsaksak sadece yıkıcı gücümüzü tüketmiş oluruz. Bizler Che ile omuz omuza dövülen Tanyalarız ve öncüllerimiz gibi bu bataklıkta kurutacağız.

Bir Emekçi Kadın

“Haklarımızın İadesini İstiyoruz!”

Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT), 1999 yılında çıkarılan yasayla geriye dönük olarak gasp edilen haklarının iade edilmesi talebiyle 8 Eylül günü Ankara Tandoğan Meydanı'nda mitingde bulundu.

İstanbul, Gebze, İzmir, Aydın, Muğla, Adana, Aydın, Mersin gibi bir çok şehirden Ankara'ya gelerek Tandoğan Meydanı'nda bulunan EYT'liler, daha önce yine Ankara'da 280 bin kişi ile bir miting düzenlemişti.

Sabah saatlerinden itibaren Tandoğan Meydanı'nda toplanmaya başlayan EYT'liler haklarının gasp edilmesinin 20. yılı olduğunu belirterek sık sık “Edirne'den Kars'a Jüpiter'den Marsa Çıksın Artık Bu Yasa”, “Emeklilik Hakkımız Engellenemez”, “Emeklilik Hakkımız Söke Söke Alırız” sloganları attı. “Hayallerimizi geri verin”, “Kazanılmış hakkımızı istiyoruz” yazılı dövizler taşıyan EYT'liler mağduriyetlerinin giderilmesini istedi.

EYT'lilerin mitingine KESK, DİSK ve siyasi partiler destek verdi, EYT'lilerin emeklilik haklarına ilişkin düzenleme yapılması talebiyle imza kampanyası başlatıldı.

DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, “Emeklilik bir yük değil temel bir haktır. Hakkımız olanı istiyoruz, kimse-den sadaka istemiyoruz” dedi.

KESK Eşbaşkanı Mehmet Bozgeyik ise “Emeklilikte yaşa takılan arkadaşlarımızın yaşadığı sorunların giderilmesi için hep birlikte mücadele edeceğiz” dedi.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Mansur Yavaş ise “31 Aralık'tan itibaren sigorta primlerinizi yatırılmazsa Ankara'da yaşayanların genel sağlık sigorta primini biz yatacağız” dedi.

EYT demeklerinin iller koordinatörü Alper Özüpak, sadece kendileri için değil aileleri ve gelecek için de mücadele verdiklerini belirtti.

EYT Derneği Genel Başkanı Gönül Boran Özüpak ise “Tam tamına 20 yıl. Bütün artık bu mağduriyet, son bulsun artık çektiğimiz çilelerimiz. Birleşip yumruk haline gelebilmek için çocuklarımızın nafakasından, dişimizden, tırnağımızdan arttırıp zaten kısıtlı imkanlarımızı zorlayarak

Trendyol'da İşçilere Tuvalet Vasağı

İnternette alışveriş sitesi Trendyol'un Gebze Merkez Deposu'nda çalışan işçiler ağır çalışma koşullarına maruz kaldıklarını anlattı.

“En Trend Ürünler” sloganıyla tanıtım yapan internet alışveriş sitesi Trendyol'un Gebze merkez deposunda çalışan işçiler, ağır sömürü koşulları altında çalışmaya zorlanıyor.

İşçiler, sürekli olarak mobbinge maruz kaldıklarını, tuvalet ihtiyaçları olduğunda dakika tutularak izin verildiğini, on dakikayı aşılması durumunda ise tutanak tutulduğunu aktardı.

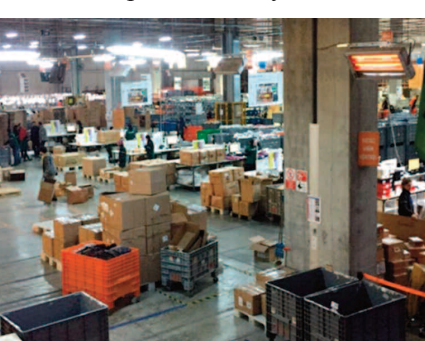
İşçiler, firma tarafından verilen ayakkabılarının çalışma koşullarına uygun olmadığını, ayakkabıların hem koku yaptığını hem de ayak rahatsızlıklarına neden olduğunu belirtiyor. Ayakları rahatsızlandığı için ayakkabıların topuğuna basarak giymeleri durumunda ise “fabrika malına zarar vermek” nedeniyle tutanak tutuluyor.

İşçiler verilen yemeklerden de şikayetçi. Yemeklerin hem kötü hem

de yetersiz olduğunu ifade eden işçiler, 16-24 vardiyasındaki işçilerin zaman zaman yiyecek bulmakta zorlandıklarını aktarıyor. Çalıştıkları alana yiyecek ya da atırtırmalık ürünler getirmelerinin de yasak olduğunu belirttiler.

Yaz aylarında sıcak havalarda çalışma ortamındaki soğutma sisteminin yetersiz olduğunu söyleyen işçiler, kışın üşüdüklerinde ise “çalışırsanız ısınırsınız” cevabı aldıklarını belirttiler.

Çalışma koşullarından ötürü sürekli bel ve boyun rahatsızlıkları geçiren işçiler bu rahatsızlıklarından dolayı aldıkları raporlar nedeniyle daha kötü

geldik buralara” diyerek başladı.

“Emeğimizin ekmeğimizin ve alın terimizin davasını savunmak boynumuzun borcudur. Bu davada ayrımcılığa ve kişileştirmeye yer yoktur Çünkü gördüğümüz bu insanlar her kesimi temsil edenlerdir” diyen

Özüpak “Bugün burada emeklilik yaşı konusunda bize yaşatılan mağduriyetin giderilmesini istersen aynı zamanda stajyer olarak geçirdiğimiz sürelerin emeklilikte dikkate alınmadığını gördük. Aylık bağlanma oranlarının düşürülmesinin yanı sıra emeklilik aylıklarının aşağıya çekildiğini, insanca yaşamaya yetmeyecek bir emekli

aylığına mahkum edildiğimizi gördük. Biz buna mücadelede geleceğimizin güvencesi olarak gördüğümüz kadem tazminatlarımızı el atılmak istendiğini kadem tazminat hakkımızın eritilmek istendiğini gördük. Biz bu süreç içinde işsizlik sigortasından işsizlerin yararlanma koşullarının yaratılmasını beklerken fonan işsizler için biriken paraların başka yerlere kaynak olarak aktarıldığını, işsizlik sigortası fonunun amaç dışı kullanıldığını gördük. Bizi bireysel emeklilik sistemine mahkum etmeye çalıştıklarını gördük. Bireysel emeklilik sistemi üzerinden, yani bizim cebimizdeki üç kurşunu da alarak, piyasaya kaynak yaratılacağı emarelerini de gördük. Genel Sağlık Sigortası'nın genel olmadığını, katkı paylarıyla, sağlığın piyasaya açılmasının sağlığımız için nasıl bir yük getirdiğini anladık” dedi.

Özüpak sözlerini şöyle sürdürdü: “Ödediğimiz primler karşılığında hakkımızın iadesini isteniyoruz. ‘Çalışmak insanın bir hak ve görevidir’ dediniz Biz emek vererek çalıştık mı, çalıştık. ‘Şimdiden geleceğinizi düşünün, ücretlerinin bir kısmını geleceğinizi garantisi için bize prim olarak verin’ dediniz, verdik mi verdik. Şimdi sıra sizde. Bedelini fazlasıyla ödediğimiz emeklilik hakkımızı istiyoruz. Bize ‘işinizi iyi yapın, işinizi iyi yapmanız karşılığını da ücretinizin yanında yıpranma payı olan kadem tazminatınızı elimizde tutuyoruz. Elimizde tuttuğumuz bu ücreti size işten ayrıldığımızda kadem tazminatı altında ödeyeceğiz’ dediniz; işimizi iyi yaptık mı? Yaptık. Şimdi de kadem tazminatını da fona devretmek adı altında yarı yarıya düşürmek istiyorsunuz. Biz ne istiyoruz? Emeklilikte yaşa takılanlar; aylık bağlanma oranları, genel sağlık sigortası, kadem tazminatı, başlıkları altında altında bize yaşatılan ve yaşatılmak istenen halk mağduriyetlerinin bir an önce bitirilmesini ve haklarımızın en kısa zamanda tarafımıza iade edilmesini istiyoruz”.

Miting, Grup Devininim ve Haluk Levent'in parçalarıyla son buldu.

Açlık Ve Adalet

“Aç kaldım ama adaletten umudumu kesmemiştim. Adaletin zenginin gücü olan yanında olduğunu anladım. Adalet beni bitirdi...”

Bu haykırış Ankara Güvenpark'ta üzerine benzin dökerek kendini yakmak isteyen 59 yaşındaki Recep Peker'in çıktığı...

Sosyal medyada, gazetelerde, her yerde Recep Peker'in kendini yakma görüntüleri ve yüzündeki acılı çaresiz ifade boy boy yer aldı; ancak bu çılgınlığı kimse duymadı. Hastaneye kaldırıldığı yazdı sadece. Emekli maaşına el konulduğu, geçinmesinin hiçbir koşulu kalmadığı gerçeğini duymadı kimse.

Kendini yakmadan önce bir mektup yazmıştı Recep Peker. Bu, günler sonra yansıdı kamuoyuna. 2 sayfalık kağıda karaladığı el yazısında derdini anlatıyordu:

“Ziraat Bankası Sincan Şubesi'nden ihtiyaç kredisi çekmiştim. Kredi çekerken zorunlu 750 TL'lik kredi kartı verdiler, evim olmadığı için harcamak zorunda kaldım. Kartın ekstresi geldi 100 TL. Benim 80 liram vardı, onu yatırdım. Zaten maaşım 550 TL. 2013 tarihinde maaşımın tamamına el konuldu. 5 ay boyunca açlığa mahkum edildim. Tüketici Mahkemesi'ne dava açtım. Mahkeme bir sene sürdü. İcra Müdürlüğü'ne dava açtım. Fakat 30. gün olduğu halde dosyayı işleme koymadılar.

Katı Atık İşçileri Yol Kapattı

İzmir Büyükşehir Belediyesi, “biyogazdan elektrik üretimi yapacak tesis kuracağı” diyerek katı atık işçilerini kapı dışarı etti.

İzmir Harmandalı'nda bulunan günlük 4.500 ton evsel çöplerinin döktüğü Harmandalı Katı Atık Depolama alanında 15-20 yıldır toplayıcılık yaparak İzmir'in geri dönüşümünü sağlayan yüzlerce atık toplayıcısı, hiç bir ihtarda bulunmadan kapı dışarı edildi.

Bunun üzerine katı atık toplayıcısı işçiler 3 Eylül günü yolu taşlarla trafiğe kapattı. İşçiler, yıllardır İzmir'in geri dönüşüm işlerini kendilerinin yaptığını söylüyor.

100 civarında işçinin yaptığı eylem sonucunda çöp kamyonları bölgeye giremeyince, uzun kuyruklar oluştu.

Yaklaşık bir saat boyunca trafiğe kapalı kalan Harmandalı yolu, polis ekiplerinin uzun süren ikna çabalarının ardından yeniden açıldı.

Çağrı Merkezi'nde Sendikaya Erişim Engelleniyor

İş Bankası ortaklarından olan Erişim Çağrı Merkezi'nde sendikal örgütlenme yürütme olan Türk İş Konfederasyonu'na bağlı Tez Koop İş Sendikası, çağrı merkezi yöneticilerinin engellemeleriyle karşılaştı. İşçilerin sendikadan istifa etmesi için “ikna odaları” oluşturmaktan, işten atmaya kadar varan baskılar üzerine Tez Koop İş Sendikası, 12 Eylül günü Levent'te bulunan İş Bankası'na ait İş Kule önünde yaptığı basın açıklamasıyla Erişim Çağrı Merkezi'nin sendika düşmanı tutumunu protesto etti.

İş Kule yakınında bir araya gelen Tez Koop İş Sendikası "#erişimdeyaşam SENDİKAYLA MÜMKÜN Sendika Hakkımız Engellenemez TEZ-KOOP-İŞ SENDİKASI” pankartı açtı. Türk İş Marmara Bölge Temsilciliği adına konuşan Adnan Uyar, Erişim Çağrı Merkezi'nde sendikal faaliyetin engellenmesinin kabul edilemeyeceğini belirtti. Basın açıklamasını Tez Koop İş Sendikası Örgütlenme Sekreteri Çağdaş Duyar yaptı. Ülkede son yıllarda artan istihdam sahası itibarıyla, çağrı merkezlerinin bacasız fabrikaya dönüştüğünü, bu alandaki istihdam artışına da Tez Koop İş Sendikası'na çeşitli sorumluluklar yüklediğini belirtti. Çağrı Merkezi çalışanlarına yönelik Tez Koop İş Sendikası'nın örgütlenme faaliyetlerini

başlattığını ve bu çalışmalar sürecinde Comdata, Atos ile Pluscom gibi büyük çağrı merkezlerinde yetki çoğunluğuna ulaştığını aktardı.

Erişim Çağrı Merkezi'nin, Türkiye İş Bankası iştiraklerinin

den birisi olduğunu hatırlatan Duyar, yöneticilerin ikna odaları oluşturarak işçileri köşeye çekip sendikal çalışmalarla ilgili tehditlerde bulunduğunu, sendikadan istifaya zorlamaktan, işten atmaya varan yöntemler uyguladığını söyledi.

Duyar, sendikalarının çıkardığı çağrı merkez çalışanlarının, çalışma ve yaşama koşullarını anlatan “Çağrı Merkezinde Çalışmak” adlı kitabın da yöneticiler tarafından toplatılmaya başlandığını söyledi.

Türkiye İş Bankası ve Erişim Çağrı Merkezi yöneticilerine seslenen Duyar, örgütlenme çalışmalarını sürdüreceklerini vurguladı.

Basın açıklamasının ardından Tez Koop İş Sendikası üyeleri, İş Bankası'na girip sıra fişi olarak bankalarda işlem sırası geldiğinde Erişim Çağrı Merkezi'nde sendikal örgütlenmenin engellenmesini protesto etmek istedikleri. Fakat İş Bankası'nın, İş Kule'deki şubelerini basın açıklaması öncesinde kapattığı görüldü.

SINIF HAREKETİNİN GELİŞİMİNE DAİR KISA HATIRLATMA

Umut Çetiner

Madde çeşitli hareket biçimlerine sahiptir ve bu hareket biçimleri arasında karşılıklı bağıntı vardır. Maddenin tarihsel gelişimi incelendiğinde, bu bağıntının, göreceli olarak daha alt düzeydeki hareket biçimleri temeli üzerinde yüksek düzeydeki hareket biçimlerinin oluşması şeklinde gerçekleştiğini görürüz. Dolayısıyla, daha yüksek düzeydeki hareket biçimleri, doğal olarak, kendi temellerini oluşturan daha alt düzeydeki hareketleri de kapsar. Bu, ileri ve geri hareket biçimleri arasında nitelik farkı olduğu anlamına gelir aynı zamanda.

Karşılıklı ilişki içinde bulunan hareket biçimlerini ele alırken, bunları birbirinden kopuk, ayrı ele almak ne kadar yanlışsa daha yüksek gelişkin hareket biçimini daha alt düzeydeki hareket biçimine indirgemekte o kadar yanlıştır. İlkinde, ileri olanın kökeni, nasıl ortaya çıktığı açıklanamaz hale gelinir, ikincisinde ise, ileri olanın kendine özgü yanları, niteliği görülemez.

Maddenin tarihsel gelişimini incelediğimizde gördüğümüz bu durumu, toplumsal olarak örgütlenmiş maddenin bir ögesi olan proletaryanın sınıf hareketinin tarihsel gelişiminde de görürüz.

Kapitalizm tarih sahnesine çıktığı ilk andan itibaren, proletaryayı insani olmayan bir yaşama mahkum eder. Proletarya, bu yaşam içinde kendini yok edilmiş ve güçsüz görmüştür. Kendini her gün maddi ve manevi anlamda yok eden ve çaresiz bırakan toplumsal düzene, gözle görülmeyen onlarca toplumsal ilişkiler zinciriyle bağlanmış olması, onu daha da çaresizleştirmiştir. Çünkü, hem kendini ezen toplumsal ilişkiler zincirini kavrayamamakta dolayısıyla neyle

savaşacağını bilememekte, hem de toplumsal bir varlık olarak, içinde bulunduğu toplumu terk edip bir başına yaşayarak kendini kurtarma seçeneğine sahip değildir.

Bu durum, proletaryayı eyleme geçmeye zorlar. Düşmanın ne, kim olduğunu kavrayamamış olsa da harekete geçer. Çünkü yaşadığı çaresizlik, güçsüzlük ve yok edilme hali, insani doğasına tümüyle aykırıdır. İnsanı doğası, onu, çaresizlik ve alçalma içinde yaşamaya zorlayan toplumsal ilişkilerle çatışma halinde tutar. İsyandır. Kendi içinde yaşadığı çelişkiden doğan devrimin onu harekete geçirir. Ve o anki bilinç düzeyi, yaşam koşullarından neyi sorumlu tutuyorsa ona saldırır.

Hırsızlık, makine kırıcılığı vb biçimlerde başlayan bu isyan, işçinin kapitaliste karşı mücadelesine ve nihayetinde, işçi sınıfının kapitalistlere karşı ekonomik, politik, ideolojik biçimler altında yürüttüğü insani toplum kurma savaşına varır.

Sınıf hareketi tarihsel olarak kendini ilk ekonomik, mücadele biçiminde göstermiştir. Tüm ülkelerde, işçiler ilk önce çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için harekete geçmiş; sınıf hareketi, günlük ekonomik çıkarların savunulmasıyla başlamıştır.

İşçi sınıfının politik mücadelesi bu temel üzerinde ortaya çıkar. Çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi, proletaryanın politik faaliyete yönelmesine neden olur. İşçi sınıfı, ileri kesimleri şahsında, diğer sınıflara, toplumsal kesimlere ve en önemlisi devlete karşı az çok bilinçli bir davranış çizgisi izlemeye, bazı taleplerde bulunmaya başlar. Ve böylece işçi sınıfı politikası, kapitalistlere karşı savaşın politik bi-

çimi doğar.

Bu durumu (yani politik mücadele biçiminin ekonomik mücadelenin yönettiği temel üzerinde yükselmesini) kaba materyalist bir bakış açısıyla ele alıp ekonomik mücadele biçimini, politik mücadeleye göre daha önemli ilan edenler; ya da politik mücadeleyi önem açısından ekonomik mücadeleyle ayıplayanlar olur.

Oysa ki, işçi sınıfının kapitalistlere karşı politik mücadele biçimi, ekonomik mücadele biçimine göre sınıf savaşımının daha yüksek düzeyini ifade eder. Onu kapsar ve önem açısından önceliğe sahiptir.

Çünkü kapitalist toplumda -ve tüm sınıflı toplumlarda- politik ilişkiler her ne kadar toplumun ekonomik ilişkilerinin bir yansıması, ikincil ilişkiler olsa da; ekonomik ilişkilerin varlığını koruyup sürdürebilmesi, bu temelde oluşmuş politik ilişkiler sisteminin varlığına bağlıdır. Kapitalist üretim ilişkilerinin sürdürülebilmesi için gerekli olan toplumsal koşullar, politik ilişkiler sistemiyle güvence altına alınabilir ancak. Dolayısıyla bu durum, üretim ilişkilerini kendi çıkarına göre düzenlemek isteyen her sınıf için, politik mücadelenin, sınıflar arasındaki ilişkileri düzenleyen kuruluşlar ve örgütler sistemine egemen olma mücadelesinin, toplumun politik örgütleniş tarzını belirleme mücadelesinin öncelikli önem kazanması anlamına gelir. Politika, ekonominin yoğunlaşmış halidir.

Hiç kuşkusuz ki, politik mücadele öncelikle ve esas olarak, kapitalist toplumun bir dizi örgüt ve kuruluşu içinde en önemlisi olan devlete kimin sahip olacağı üzerine verilir. Çünkü devlet, ona egemen olan sınıfa, her alanda iktidarın

örgütlenme imkanını verir. Başka bir ifadeyle devlet, egemen sınıfın iktidarının örgütlenmesini temsil eder. İktidarını örgütlenme imkanını ele geçiren sınıf, kendi çıkarına uygun ekonomik ilişkileri kuruma altına alma, geliştirip sürdürme olanacağını da elde etmiş olur.

Burada küçük bir parantez açıp, işçi sınıfının ekonomik çıkarının dolayısıyla nihai hedefinin burjuvazi ile birlikte bir sınıf olarak proletaryayı da ortadan kaldırmak olduğunu; bu nedenle de, toplumun politik örgütleniş tarzını belirleme noktasına geldiği andan itibaren, bunu, toplumun, politik örgütlenişine son verme hedefiyle yapacağını belirtmiş olup, konumuza dönelim.

Engels, "Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni"nde, Lenin ise "Devlet ve Devrim" kitabında, sınıflı toplumlarda devletin rolünü ortaya koyarlar. Engels şöyle der;

"...Devlet, daha çok, belirli bir gelişme aşamasındaki toplumun ürünüdür; bu toplumun, kendi kendisiyle çözülmez bir çelişki içine girdiğinde, önmekte yetersiz kaldığı uzlaşmaz karşıtlıklara bölündüğünün itirafıdır. Fakat, bu karşıtlıkların, yani karşıt ekonomik çıkarlara sahip sınıfların, kendilerini ve toplumu kısır bir mücadele içinde eritip bitirmemeleri için, görünüşte toplumun üstünde duran, çatışmaya gem vurması, "düzen" sınırları içinde tutması gereken bir güç gerekli hale gelmiştir; ve işte toplumdun doğan, fakat kendisini onun üstüne çıkararak ve ona gitgide yabancılaştıran bu güç, devlettir..." (c-7/18)

"...Devlet, sınıf çelişkilerini dizginleme gereksiniminden doğduğu için; ama aynı zamanda bu sınıfların çatışmasının ta ortasında doğduğu için, o, kural olarak en güçlü, iktisaden egemen sınıfın

devletidir ve onun sayesinde siyaseten de egemen sınıf haline gelir ve böylece ezilen sınıfı bastırarak ve sömürmek için yeni araçlar elde eder..." (c-7/24)

Demek ki, işçi sınıfının iktisaden egemen olan sınıfın karşısına bir sınıf olarak çıkıp onu sıkıstırdığı her hareket; bu sınıf aynı zamanda siyaseten de egemen olduğu için, kaçınılmaz olarak politik bir hareket olma özelliği de kazanacaktır. Bu hareketin, politik mücadele yönünün ne kadar belirgin ve derinlikli olacağını, hareketin egemen olan bilinç ögesinin gelişmişlik düzeyine bağlıdır şüphesiz. Ama unutmamak gerekir ki, bu bilinç düzeyi ne kadar geri olursa olsun, sendikal veya kendiliğinden düzeyde de olsa politik bir yanının olması; işçilerin, sefaletlerine neden olan toplumsal düzenin sürmesinde üst yapı kurumlarının oynadığı rolün az çok bilincine vardıklarını, sezdiklerini gösterir. Sekiz saatlik çalışmanın yasal güvençeye alınmasını istemek gibi. Bu, işçi sınıfına toplumsal sistemi giderek daha bütünlüklü görme, anlama ve dolayısıyla ona karşı mücadelesini de giderek daha bütünlüklü hale getirme olanağını verir.

Bu olanağı gerçeklik haline dönüştüren ise, sınıf hareketinin bilimsel sosyalizmle buluşması olmuştur. Bu sayede işçi sınıfında, proleter sosyalist sınıf bilinci doğmuş ve böylelikle işçi sınıfı kendi temel sınıfsal çıkarları, tarihsel görevi ve devrimci hedefleri doğrultusunda hareket eder hale gelmiştir. Sınıf hareketi gelişim göstererek daha ileri bir düzeye, siyasi iktidarı ele geçirme hedefine ulaşmıştır.

Anlaşılabileceği üzere, işçi sınıfının politik mücadelesinin gelişimi de, hareketin genel gelişim yasasına uygun biçimde olmuştur. Bu sürece daha yakından bakalım.

Sürecek...

Ağustos Ayında 148 İş Cinayeti

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Ağustos ayı iş cinayetleri raporunu paylaştı. İŞİG Meclisi'nin raporuna göre Ağustos ayında en az 148 işçi yaşamını yitirdi.

30 Ağustos'ta Mersin Toroslar'da üzerinde tarım işçilerinin taşındığı şeftali yüklü kamyon devrildi ve adını bile öğrenemediğimiz beş işçi yaşamını yitirdi... 19 Ağustos'ta Nevşehir Acıgöl'de tır ile çarpışan servis minibüsünde üçü Suriyeli olmak üzere 8 tarım işçisini kaybettik... Yurdun dört bir yanından sigortasız ve mevsimlik çalışan orman işçilerinin ölüm haberleri geldi...

Ağustos ayı ile beraber, ülkenin dört bir yanından tarım sektöründe iş cinayetleri haberleri gelmeye başladı. 41'i ücretli olmak üzere 68 tarım emekçisi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Raporda, Ağustos ayında 148 iş cinayeti yaşandığı; bunların 14'ünün çocuk, 12'sinin kadın ve 11'inin göçmen olduğu söylendi.

%79'unu ulusal ve yerel basından; %21'ini ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri ve sendikalardan öğrendiğimiz bilgilere dayanarak tespit ettiğimiz kadarıyla Ağustos ayında en az 148 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

Raporda meslek hastalığı nedeniyle gerçekleşen iş cinayeti yok. Oysa ILO ve WHO verilerine göre 1 "iş kazası sonucu ölüm" karşılığında yaklaşık 6 "meslek hastalığı sonucu ölüm" olmaktadır...

Ocak ayında en az 159 işçi, Şubat ayında en az 127 işçi, Mart ayında en az 114 işçi, Nisan ayında en az 153 işçi, Mayıs ayında en az 164 işçi, Haziran ayında en az 131 işçi, Temmuz ayında en az 178 işçi ve Ağustos ayında en az 148 işçi olmak üzere; Türkiye'de 2019 yılının ilk sekiz ayında en az 1174 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

•148 emekçinin 119'u ücretli (işçi ve

memur), 29'u kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi ve esnaf) oluşuyor...

•Ölenlerin 12'si kadın işçi, 136'sı erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım, taşımacılık ve sağlık iş kollarında gerçekleşti...

•yedisi 14 yaş ve altında olmak üzere on dört çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım, metal, konaklama ve belediye iş kollarında gerçekleşti...

•11 mülteci/göçmen işçi yaşamını yitirdi. Mülteci/göçmen işçilerin 9'u Suriyeli, 1'i Polonyalı ve 1'i Ukraynalı...

•Ölümler en çok tarım, inşaat, taşımacılık, metal, enerji, madencilik ve konaklama/eğlence iş kollarında gerçekleşti. Geçen aylardan farklı

olarak tarımda ücretli ölümleri arttı: Bu ay tarımda ölenlerin en az yüzde 60'ı ücretli, yüzde 40'ı ise çiftçi...

•En fazla ölüm nedenleri sırasıyla trafik/servis kazası, ezilme/göçük, kalp krizi, elektrik çarpması, yüksekten düşme, zehirlenme/boğulma, nesne çarpması/düşmesi ve intihar...

•Ağustos'ta Türkiye'nin 52 şehrinde ve yurt dışında üç ülkede iş cinayeti gerçekleştiğini tespit ettik. En çok iş cinayeti İstanbul, Nevşehir, Manisa, İzmir, Mersin, Antalya, Konya, Malatya, Osmaniye, Şanlıurfa ve Sivas'ta gerçekleşti...

•Ölenlerin 2'si sendikal işçi, 146 işçi ise sendikasız. Diğer yandan ölen başka sendikal sendikal üyeliklerinin gerçek bir örgütlülük olmaması ve birçok sendikandan ölen üyelerini sahiplenmemesi sonucu net bir bilgi verme şansımız olmadığını da belirtelim. Bu durum özellikle kamu çalışanı/memur sendikaları açısından daha da tespit edemediğimiz bir husus...

2019/ Ağustos ayında iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 148 işçiyi saygıyla anıyoruz...

Çorlu Tren Katliamı'nın İlk Duruşması Görüldü

Tekirdağ'da 25 kişinin öldüğü 328 kişinin yaralandığı tren kazasıyla ilgili açılan davanın ertelenen ilk duruşması 10-11 Eylül günleri Çorlu 1. ACM'de görüldü. Bir önceki duruşma, salonun yetersiz olması ve yaşanan olaylar nedeniyle ertelenmişti. Bu defa duruşma Çorlu Halk Eğitim Merkezi'nin duruşma salonuna dönüştürülen 600 kişilik salonunda görülmeye başlandı.

Faciada hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri, 10 Eylül günü duruşma öncesi Çorlu Santral Park önünde toplanarak kazada hayatını kaybedenlerin fotoğraflarının da yer aldığı "Adalet istiyoruz" pankartı ile duruşma salonu önüne yürüdü.

Mahkeme heyetininin, ailelerin ve izleyicilerin kimlik kontrolü yapılarak salona alınması talimatı girişte tepkilere yol açınca uygulamadan vazgeçildi.

Aileler, avukatlar ve izleyicilerin salondaki yerlerini almaya duruşma başladı. İlk duruşmada müşteki avukatları sanıklar ve sanık avukatları dinlendi.

Kaza sonrası Çorlu Cumhuriyet Başsavcılığı'na kazanın meydana gelmesinde asli kusurlu bulunan TCDD 1'inci Bölge Müdürlüğü Halkalı 14'üncü Demiryolu Bakım Müdürlüğü'nde Demiryolu Bakım Müdürü Turgut Kurt, Çerkezköy Yol Bakım Şefliği'nde Yol Bakım ve Onarım Şefi Özkan Polat, Yol Bakım Şefliği'nde Hat Bakım ve Onarım Memuru Celaleddin Çabuk ile TCDD bünyesinde çalışan ve Mayıs ayındaki yıllık umumi muayene raporunda imzası bulunan Köprüler Şefi, Çetin Yıldırım hakkında "taksirli ölüme ve yaralanmaya neden olmak suçu"ndan 2'şer yıldan 15'er yıla kadar hapis istemiyle Çorlu 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştı.

TCDD personeli olan sanıklar Turgut Kurt, Özkan Polat, Celaleddin Çabuk ve Çetin Yıldırım da duruşmada hazır bulunurken Baroların davaya müdahil talepleri heyet tarafından kabul edildi.

Mahkemede ilk olarak müşteki avukatı Mürsel Ünder söz aldı. Sadece dört sanığın birden çok kişinin taksirle

ölümüne sebep vermeye suçlandığını söyleyen Ünder, "TCDD'yi koruyoruz diyerek suç ve suçlular korunmaktadır" dedi. Ünder, TCDD yetkililerinin öngörülen bu olayı engellemek için gerekli önlemleri almadığını vurgulayarak, tren kazaları ve bu kazalar ile ortaya çıkan ölümler oranlarının dünya ortalamasının katlarca üstünde yer aldığını belirtti. Yargılanması gereken üst düzey yöneticilerin yargılanmadığını dile getiren Ünder, delillerin toplanması aşamasının TCDD değil, savcılık tarafından yürütülmesi gerektiğini vurguladı.

Sanıklar ve avukatları ardı ardına söz alarak savunma yaptı, ihmallere ve yapılmayan kontroller ortaya serildi.

Avukatların "neden bu kadar hızlı sürede hat açıldı?" sorusu üzerine sanıklardan biri "demiryolunun ihtiyacı nedeniyle. Çünkü Türkiye'de bulunan yabancı vagonlar, ülkede kaldığı sürece TCDD ödemeye yapmak zorundadır. Bunun için hattın açılması gerekiyordu" dedi ve acil eylem eğitimi almadığını söyledi.

Duruşmada bu kazanın kesinlikle önlenilebilir bir kaza olduğu, demiryolunda mühendislik hizmetleri yerine getirilmiş, gerekli maliyetler karşılanmış olsaydı, meteoroloji ile daha önceden gerekli ilişki kurulmuş olsaydı rahathkla önlenilebileceği ortaya kondu.

Müşteki avukatı Gökhan Yeşil, üç sanık hakkında tutuklama talep etti, mahkeme heyeti reddetti.

Duruşmanın 2. günü 11 Eylül günü görüldü. Bu defa, yaşanan faciadan yaralı kurtulanlar ve yakınlarını yitirenler müşteki olarak konuştu.

25 yaşındaki kızını kaybeden Ali Koçman, 16 yaşındaki kızını kaybeden Aysun Köse, kızları olan 23 yaşındaki Özge Nur ile 13 yaşındaki Gülce Dik-

men'i kaybeden Funda Dikmen, 5 yaşındaki oğlunu kaybeden Melike Can, eşini kaybeden ve çocuğu yaralanan Erkan Duman, kızını, yeğenini, kardeşlerini kaybeden Zehra Bilgin, katliamda anne ve babasını kaybeden İsmail Kartal, oğlu ve kızı ile birlikte trende olan ve oğlunu kaybeden Fatma Şahin, anne ve babasını kaybeden İsmail Kartal, çocuğu ölen Mısra Öz Sel, annesini kaybeden Nüket Karasu, yaralananlardan Bahattin Doğrul, Emre Kocaaga, Hüseyin Şahin, Zahit Açı, Cihan Subaşı ve annesi Semiha Subaşı, eşi ile birlikte kazada yaralanan Nuriye Keman ardı ardına kürsüye gelerek yaşadıklarını anlattılar. İlk anda trenin altından nasıl çıktıklarını, yaralanmalarını, ilk yardımın gelmemesini-geç gelmesini, ilkyardımdaki ihmalleri, hastanelerde yaşanan ihmaller ve umursamazlıkları anlatan yaralılar ve ölenlerin yakınları ihmalleri olan herkesin yargılanmasını istediklerini dile getirdiler.

Ailelerin ifadelerinden sonra avukatlar söz aldı.

Üst düzey hiçbir yetkilisine soruşturma açılmayan TCDD, davaya katılma talebinde bulundu. Bu talebe mağdur ve müşteki avukatlarından tepki geldi. Mağdur ve müşteki avukatları, "Bu dosyada her türlü karatmayı yapan bir kurumun bu yöndeki bir talebi kabul edilemez" dediler.

Avukatlar menfezlerin ihalesini alan kişilerin bilirkişi olarak atandığını dile getirerek, "Bu dosyada şüpheli olarak yargılanması gereken kişiler bilirkişi olarak atanıyor" diye itiraz ettiler.

Avukatlar olayın "kaza" değil, "olası kastla cinayet" olduğunu savundular, yeni bilirkişi heyeti atanmasını ve tüm sorumluların yargılanmasını talep ettiler.

Son olarak sanıklara söz verildi. Sanıklar üzerine atılı suçları kabul etmediklerini söylediler.

Mahkeme verilen aranın ardından ara kararı verdi; TCDD'ye eylem planının sorulması, gelen talepler üzerine yeniden bilirkişi heyeti oluşturulması, TCDD'nin mahkemeye katılma talebinin reddi kararlaştırıldı.

Gelecek duruşma tarihi, 10 Aralık 2019 olarak belirlendi.

GÖÇMEN-MÜLTECİ İŞÇİLERLE MÜCADELE BİRLİĞİ

Suriyeli Muhammed, 25 yaşında, çalıştığı atölyede neredeyse hiç alamayan bir çok göçmen işçiden birisi. Kaldığı yer berbat. Su bile yok, temel ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Bazen parasızlıktan dolayı aç bile kalır! Abartı mı? Hayır!

Pakistanlı Ali ve Şefik. Akşam yediden sonra mesaiye devam etmedikleri için bir dünya azar işitirler. Boya işinde hiçbir önlem almadan çalışırlar!

Özbek Azadi, düşük ücretle çalışmak zorunda kalması yetmez, herhangi bir sosyal güvencesi, iş önlemi olmadan ağır ve yorucu şartlarda çalışmak zorundadır. Çünkü ailesinin ihtiyaçlarını karşılamalıdır.

İranlı Shoelh, gittiği her yerde mutlaka sorun yaşar çünkü maaşından kesinti yapmaya kalkarlar, çokça çalıştırılır vs. kendisini ondan üstün gören, ayrımcılık yapanlar da bitmez...

Doğu Avrupa ülkelerinden ya da Suriye'den ya da başka ülkelere çalışmak yada yaşamak için gelen kadınlar; erkeklerin bir obje olarak gördüğü "nesne"den başka bir şey değildir maalesses. Tacize uğrayanlar, bedenlerini bir meta gibi satmak zorunda kalanlar, ikinci "eş" olarak satılanlar vs...

İşe giderken trafik kazalarında katledilen göçmen tarım işçileri.

Yangında ölen Afgan işçiler...

Kendi ülkelerini terk edip buralara kadar gelip çalışmak zorunda kalan Afrikalı gençler... Ya siyahi olduğu için "suçlu" diye karakolda katledilen Festus Okey?

Daha sayılacak sayısız örnekler var. Sınırı geçmeyi denerken donarak ölen insanlar ya da suda boğulanlar. Sayısız riski göze alıp sınırları aşan Latin Amerikalı, Asyalı, Afrikalı dünyanın "zengin, gelişmiş ve uygar" ülkelerine, kendilerini sömüren, yoksulluk, açlık ve savaşları reva gören bu emperyalist ülkelere, kendilerinden çalınan kaynakların, paralarını yolu takip ederek gidiyor. Göçmen mülteci, kaçak, kağıtsız, sığınmacı vs. hangi şekilde isimlendirdiğimiz pek bir önemi yok. En ağır şartlarda yaşamak, çalışmak zorunda kalıyorlar. Hayatlarını sürdürmek, kendilerine güvenli bir gelecek

için göç ediyorlar, etmeye de devam edecekler! Dünyanın pek çok noktasında benzer sorunlarla yüz yüzelir! Ağır çalışma ve kötü yaşam şartları, ayrımcılık, ırkçılık... Türkiye kapitalizminin de "küresel" kapitalist sisteminde sermaye birikimi için dayandığı "itaatkar ve güvenilir(!)", "iyi çalışanlar" dır göçmen-mülteci işçiler. Herhangi bir sosyal güvence-iş güvencesi yoktur. İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda da herhangi bir denetim. Örneğin yasal açıdan Suriyeli bir işçinin çalışmak için çalışma izni alması çok zor. Ki zaten bu durumdan şikayetçi pek çok göçmen işçi bulabiliriz. Pekî, iyi bir patron var mıdır? Yasal çalışma, izin alabilme koşullarını kolaylaştırma yoluna hiç başvuramaz burjuvazi ve burjuva devlet. Neden yapsın ki? Patronların kar oranlarını artırabilmesi için "ek masraflar"a ne gerek var? Çalışverişinler şu yabancılar bu şekilde bir zahmet!

Soma'da katledilen 301 işçi için bile epi topu 5 yıl cezaevinde kalan, üstüne ödül gibi maden açma-işletme ruhsatını geri alan burjuvalar varken kim göçmen-mülteci işçiyi düşünsün ki? Burjuvazi için olabilecek ve yapılan sadece göçmen-mültecilerin bazılarını poliseye tedbirlerle toplamak, geri göndermek, demeçlerde ve konuşmalarda Suriyelileri ve diğer uluslardan işçileri hedef göstererek sınıf içinde yapay-şovenist ayrımlar yaratmaktadır. İşsizlik, böylece yabancılar geldiği için var olmuş oluyor! Ya geri gönderilmeyen diğer göçmen-mülteciler? Onlar saldırıya uğrayabilir, en ağır ve kötü koşullarda yaşamak, çalışmak zorunda kalabilirler. Olan budur zaten. Sanayi bölgelerine gidin, "yerliler" kadar göçmen-mülteci işçileri göreceksiniz. Hatta mesela Çukurova'da neredeyse asıl işçiler olmuşlardır artık. 6 yaşına düşmüş çocuk işçilik Kalkınma Atölyesi'nin verilerine göre. İş cinayetleri, sosyal sorunlar, eğitim ve sağlık gibi temel hizmetlere ulaşamama, uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, maaş alamama, dil bilmeme vs...

Göçmen-mülteci işçilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar, işçi sınıfının, emekçilerin yaşadığı sorunlardan farksız. Ucuz işgücü, güvencesiz-kayıtdışı çalışma burjuva sınıfın her dönem ihtiyacı, zorunludur.

İşçi sınıfı, en temel haklarını burjuva sınıfa karşı yürüttüğü zorlu mücadelelerden sonra kazandı. Sendikalar, emeklilik, kıdem tazminatı daha pek çok sosyal ve ekonomik hak. Sosyalizm ve devrimci mücadelenin baskısı ile kazanılan bu asgari haklar, burjuvazinin her fırsatta yok etmeye çalıştığı "üretken olmayan masraflar"dır. Burjuva sınıf,

sermaye birikimi, azami kar için en düşük ücretlerle kölece koşullarda sömürmek ister işçileri. Bugün modern köle ticareti olarak nitelendirilebileceğimiz koşullarda göç etmek, yaşamak ve çalışmak zorunda kalan işçiler, burjuva sınıfın, kapitalist ilişkilerin var olduğu bir toplumda bu modern köle ticaretinin nesnelidir. Burjuva sınıf bu göçleri el altından desteklemekte, teşvik etmektedir.

Kapitalizm nasıl işsizliği ve işçilerin yoksulluğunu yok edemezse -zira burjuvazinin zenginliğinden işçilerin yoksulluğu verilir- göçmen mülteci işçilerin çalıştırılmasından da vazgeçemez. O halde, proletarya burjuva şovenizme kapılarak yaşadığı sorunların kaynağını göçmen-mülteci işçilerde bulamaz. Kapitalizm var oldukça bu sorunlar var olacaktır. Proleter sınıf, bir bütün halinde göçmen-mülteci ya da yerli işçiler olarak kapitalizme, burjuva şovenizmine karşı mücadele etmek zorundadır. İster bir grev, ister ekonomik temelli bir eylem ya da devrimci hedef-

ler için olsun, fark etmez, işçi sınıfının enternasyonal birliği zorunludur. 150 yıl önce Komünist Manifesto'da ustalar Marx ve Engels; "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" diyerek yolu göstermişti. Gün işçilerin mücadele birliğini yaratma günüdür!

Göçmenler Ve Enternasyonalizm

Son dönemlerde -özellikle ekonomik krizin ağırlaşması ile birlikte- burjuvazi kendine ve "bize" yeni bir düş buldu. Gerçi sadece burada değil, dünyanın pek çok noktasında burjuva politikacılar aynı ortak düşe karşı "mücadele veriyorlar." ABD, İtalyan emperyalistleri bu "mücadele"de başı çekenler. Türkiye'de de burjuva politikacılar bu konu üzerine "büyük bir dikkatle" eğilmekteler. Geri gönderme, denetim vs gibi tartışmaların diğer siyasal sebepleri, amaçları (örneğin, Rojava'nın demografik yapısının değiştirilmesi, Suriye iç savaşına dönük yeni müdahaleler vs.) bir yana bırakılırsa, özellikle Suriyeli göçmen-mülteciler üzerinden yürütülen şovenist-histerik kampanyalar, burjuva sınıfın pek çok farklı kesimini bir araya getirmekte. Yaşanan ekonomik-toplumsal sorunların üzerini örtmek; işsizlik, yoksulluk gibi ekonomik-toplumsal sorunların sanki göçmen-mültecilerden kaynaklanıyormuş gibi göstermek; böylece emekçi sınıfları burjuva şovenizminin etkisi altına alabilmek, burjuva sınıf açısından hayati önemde.

Dünyanın pek çok farklı yerinden göç etmek zorunda kalan, büyük çoğunluğu yoksul ve emekçi sınıflardan gelme göçmen-mülteciler ağır yaşam ve çalışma şartlarıyla karşı karşıyalar. Burjuvazi için bu "fazla nüfus", güvencesiz, düşük ücretlerle çalıştırılma, daha çok kar, sermaye birikimi anlamına geliyor. Bu modern köle ticareti sayesinde "malîyetler" düşürülmüştür zira. Burjuva sınıfın işsizlik, düşük ücretler, güvencesizlik vs ilgili "çabaları", sadece kitlelere karşı bir bir aldatma aracıdır.

Fabrikalarda, atölye ve tarımsal üretimde çalışan göçmen-mültecileri,

burjuvazinin emekçilere sorunların kaynağı olarak göstermesi, yeni bir yöntem değil. Geçmişte de burjuva sınıf, kitlelere başka halkları düşman, sorunların kaynağıymış gibi yansıtmıştı. Burjuva ideolojinin etkisinde kalan halklar, bu yanlışın ağır sonuçlarını savaşlarla, yoksulluk ve açlıkla yaşamışlardır. Kapitalist sisteme karşı mücadele etmek yerine burjuva şovenizminin etkisi altında başka uluslara karşı "tepkî" gösteren kitleler, özünde burjuva sınıfın kendileri üzerindeki tahakkümünün güçlenmesini sağlamışlardır. Böylece, burjuva sınıf bu aldatmacanın "başarısı" sonucu hem maddî hem moral güç kazanmış, kitlelerin yaşam ve çalışma koşulları ağırlaşmış, sınıfın örgütlü mücadelesi zarar görmüştür.

Göçmen-mültecilere karşı yürütülen şovenist-histerik kampanyalar da, burjuva egemenliğin güçlendirilmesine yarayan bir politikadır.

Şovenizm, ezen ulus milliyetçiliğidir. Ve ezen ulus milliyetçiliği, ırkçılık ve başka ulusları yok sayma, baskı altına alma demektir. Lenin'in deyimıyla "Burjuva şovenizmi, burjuvazinin öz çıkarlarına ulusallık görüntüsü veren bir hiçliktir." OHAL döneminde grev yasaklamalarıyla övünen "yerli ve millî" bir iktidarı var burjuvazinin sonuçta! Proletaryanın burjuvazi ile uzlaşmaz çelişkiye dayanan çıkarları vardır. Burjuva için iyi olan proleter için kötüdür. Bu kadar kesin. Bu nedenle nasıl ki; başka ulusların özgürlüğü, proletaryanın toplumsal özgürlüğünün yararına ise, göçmen-mültecilerle ilgili yaratılan şovenist-yapay ayrımlara karşı proletaryanın mücadelesi ve birleşik mücadele de proleter sınıfın yararına. Dar mesleki çıkarlara, ekonomizme takılmadan burjuva önyargıları, görüşleri yıkmak kritik bir öneme sahiptir.

Proletaryanın birleşik mücadelesi, şovenizmin panzehiridir. Proletarya emperyalist-kapitalist sistemin ciddi krizlerle sarsıldığı günlerde, her ulustan işçinin sınıf kardeşliğini, enternasyonalizm temelinde kurmalıdır. Birleşik mücadele her zamankinden daha mümkün ve daha zorunlu. Proletaryanın kapitalizmin yerine sosyalizmi inşa etmesi başarılacaktır!

"Güzel Günler Bekliyor Bizi"

6 yıl önce 10 Eylül 2013'te Antakya Armutlu Mahallesinde ODTÜ eylemlerine destek eyleminde gaz kapsülü ile başından vurulan Ahmet Atakan'ı ölümsüzlüğe uğurlamıştık.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da Ahmet'in mezarı başında, Gezi'de ölümsüzlüğe uğurladığımız gençlerimizin anması için bir araya gelindi.

Anma, Ahmet'in evinden mezar başına kadar küçük bir yürüyüşle başladı. Yürüyüşte sık sık "Ahmet Atakan Ölümsüzdür", "Gezi'de Düşene Dövüşe Bin Selam" sloganları atıldı. Mezar başında Emsal Anne konuşma yaptı ve uzun zamandır Ahmet'i rüyasında görmediğini, ancak dün akşam onu gördüğünü ve "mutlaka güzel günlerin bizi beklediğini" söylediğini aktardı.

Anma programı dini törenle son buldu.

Ahmet Atakan İçin, 9 Eylül akşamı Armutlu sokaklarında bir de yürüyüş gerçekleştirildi.

Mücadele Birliği / Antakya

Küba'dan Neden Korkuyorlar?

Küba'ya uygulanan blokaja #Twitter da katıldı. Dün Küba'nın basın yayın organları, radyosu, Raul Castro ve Miguel Diaz Canel'in da aralarında olduğu twitter hesapları askıya alındı.

Twitter sosyal ağı, ana Küba devlet medyasının (Cubadebate, Radio Rebelde ve Granma dijital) ve gazetecilerin yanı sıra ülke cumhurbaşkanı Miguel Diaz Canel Bermúdez'in hesaplarını engelledi.

Küba Devlet Başkanı Miguel Diaz-Canel'in Trump yönetiminin Küba'ya karşı yeni tedbirlerini ve bunun nasıl ortaya çıktığını canlı yayında anlatmaya başladığı sırada hesapların kapanması tesadüf mü?

Twitter, yüzbinlerce takipçisi olan bu hesapların "kullanım sözleşmelerinin hükümlerini ihlal ettiğini" söyleyerek kapatılmayı savunuyor.

Peki twitter ve/veya sahibinin sesi medya Küba'nın mesajlarından neden bu kadar korkuyor?

Küba Gazeteciler Birliği Başkan Yardımcısı Rosa Miriam Elizalde'nin dediği gibi "Küba medyası Küba'nın gerçeğini bildirmek için çalışıyor".

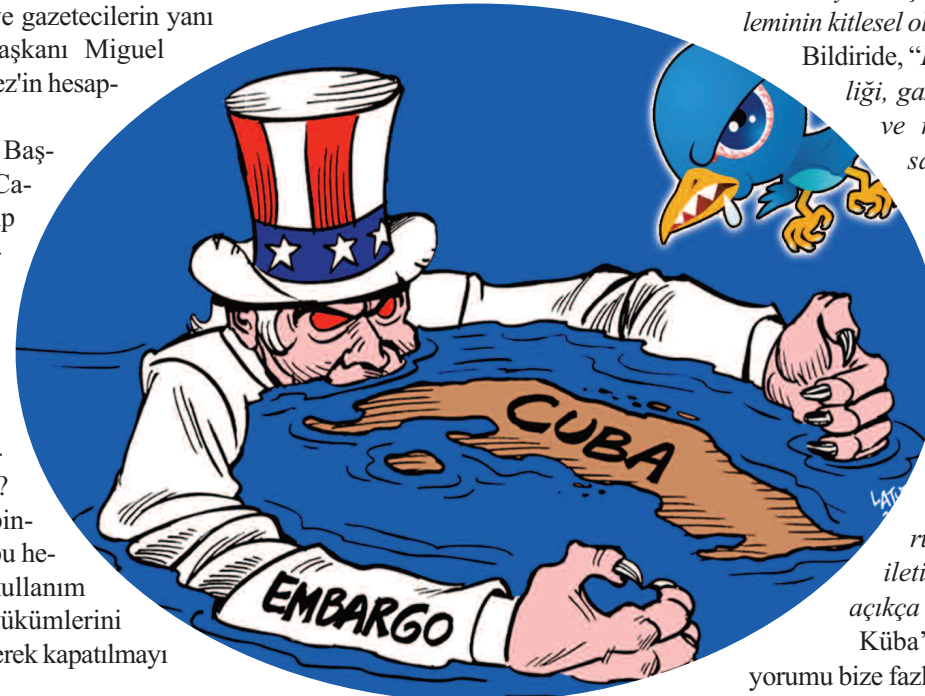
Bu bize yabancı değil. Türkiye ve Kürdistanlı sosyalistler ve devrimciler olarak sosyal medya hesaplarımızın kapatılması-engellenmesi, web sitelerinin kapatılması her gün yaşanan günlük olaylardan. Ancak Küba'da yaşanan olay, bizde olan türden egemen bir devletin

iletişim platformları" blokaj uyguluyor!

Küba Gazeteciler Birliği'nin (UPEC), yaşanan sansür hakkında bir bildiri yayınladı ve açıklama yaptı ve bu saldırıda yeni olan şeyin, "Küba kurumlarının ve vatandaşlarının ifade özgürlüğünü sınırlamayı ve Devrim'in liderlerini susturmayı amaçlayan bu siber savaş eyleminin küresel oluşu" olduğunu söyledi.

Bildiride, "Kübalı Gazeteciler Birliği, gazetecilerin, editörlerin ve medyanın küresel bir sansür uygulanarak fikirlerin ifadesi için bu alanların ortadan kalkmasını şiddetle kınıyoruz. Hiçbir zaman Twitter politikalarını ihlal etmeyen bloke edilmiş hesapların derhal yeniden kurulmasını talep ediyoruz. Bu arada platform, iletişimcilerin haklarını açıkça çiğniyor" denildi.

Küba'dan bir gazetecinin şu yorumu bize fazlaca bir söz bırakmıyor: "Sadece twitter'in keyfi kararlarını şikayet etme ve kınama zamanı değil. Aynı zamanda dünyadaki tüm insanlara ve medyaya hizmet edebilecek, kurumsal medya kontrolünden bağımsız bir iletişim platformunu nasıl tasarlayabileceğini düşünmenin zamanı geldi".

"Yaşamlarını Vermiş Çocuklarımızın Hakkını Hiçbir Şekilde Ödeyemem"

saları kilitlenmiş durumda, sıralar uzun; iki hafta boyunca insanlar pasaport masasına ulaşmak için bu sırada bekliyor. Aynı şey Devlet Bankası için de geçerli: pasaport ücretini ödemek için seksen doksan kişi sırada bekliyor- sokaklara yayılıyor. Yani, tansiyon oldukça yüksek. Fakat zaman geçtikçe bu biraz azalacak diye düşünüyorum; ilk dalga geçecek, pasaport düzenleme ve doküman elde etme prosedürleri çalışacak ve biraz daha rutin hal alacaktır. Şimdi çok fazla miktarda heyecan/karmaşa var.

Dökümanları hazırladıktan sonra pasaport elde etmek ne kadar zaman alıyor?

Üç ay. Üç ay içinde dökümanları incelerler; ya reddediler ya da pasaport verirler. Müfreze-deki ilk askerler pasaportlarını çoktan aldılar. İki bin beşyüz kişi elde etmiş durumda.

Farklı bir problemimiz var: Tüm müfreze, cephe hattında ve doğru belgeleri düzenlemek için bir insanı ayırmamız gerekiyor. Onu bir fotoğrafla birlikte doğum sertifikası, tüm dökümanların kopyalarını toplamaya göndermek; doğru pasaport resmi çektirebileceğiniz en yakın şehre iki-üç günlüğüne gitmeniz gerekiyor. Bu iş, çok uzun ve yavaş. Bununla birlikte çalışmalar devam ediyor ve uzun zamandır konuşulan Rus vatandaşlığı kazanma gerekliliği, nihayetinde gerçekleşmeye başlamış durumdadır. Bu zannımca pozitif bir işaret.

Dahası, buradaki nüfus büyük oranda Rus. Ukrayna dilinin yerli dil olduğu etnik kökenli Ukraynalılar var evet, fakat onlar burada huzurlu hissediyorlar. Birçoğu benim taburumda görev yapıyor. Bu içsel bir etnik çatışmayla alakalı değildir; bu tamamen ideolojik farklılıktır.

Birçok insan Ukrayna'daki seçimlerle ilgili bazı umutlara kapılmıştı. Bu bağlamda burada, cephe, durum değişti mi?

Seçimlerden önce kim seçilirse seçilsin bizim için kesinlikle bir fark olmayacağını söylemişim. Dahası Poroşenko başkan olarak kalsaydı, bizim için daha faydalı olacaktı. Çünkü bu şahıs Ukrayna'yı bir zindana dönüştürmeyi garantileyecekti ve o zaman, belki de, bir şeyleri gerçekten çözmek, birşeylerde hemfikir olmak için bir şans olacaktı. Ukraynalıların şimdi Zelenski'ye tanıdıkları güven kredisi, gelip herşeyi yerli yerine oturtacak iyi krala inanmaya çok benziyor. Zelenski'nin aldığı gözle görünür sonuç, bir yandan profesyonel konuşmacılarla- sadece kendi sorunlarını çözen siyasetçilerle- ve diğer yandan da, adı yolsuzlukla anılmayan ve daha iyisini yapacak insanların geleceği umidi ile atbaşı gidiyor. Problem şu ki, her zaman insanlar birilerinin geleceğini ve onlar için iyisini yapacağını ümit ederler, genellikle birileri gelir ve sadece kendileri için iyi olanı yaparlar.

Askeri ve politik anlamda bizim için herhangi bir fark olmayacak. Zelenski'nin ilk adımlarına bakmak yeterli olacaktır: "Azov" Nazileri ile ortak konuşmalar, Kırım ve Donbass'ın Ukrayna'nın parçası olduğuna dair açıklamalar, "tek ülke için tek dil" politikası izlemek, yaygın bir şekilde Rus dilinin aşığılanması, onun kullanılması durumunda para cezası uygulama.

Zelenski bir aptal da değil. Siyasal tecrübeye sahip olmamasına rağmen anlıyor ki, aşırı sağcı ulusalcı gündeme karşı çıkmak onun için yeterli olacaktır ve onu kolayca ezebileceklerdir. Tüm köpekler, sadece nasyonalistler tarafından değil fakat Poroşenko, Timoşenko onların söylemiyle "eski okul"un tüm politikacıları tarafından vakit kaybetmeksizin onun üzerine salınacaktır. "Evet, bakın Zelenski Ukrayna'ya ihanet etti, daha yeni başkan oldu ve hiç vakit kaybetmeden Rusya'nın hatırlarına bizi satmaya başladı; onu ezelim" demek bir mazeret olacaktır. Herkes gerçekten o ne istiyor dikkate almadan ona saldıracaktır. Ve Rusya'yla pazarlık girişimi için, Donbass'la pazarlık girişimi için- bu onun üzerinde tepinmek isteyen herkese daha ileri gitmek için gerçek bir mazeret

verecektir.

O bir aptal değil, bunu anlıyor. Bu nedenle barışta hemfikir olmak için herhangi bir girişim yok. Biz bunun için hazırız; başka bir şey beklemiyoruz.

"Donbass Seçeneği" inisiyatifi hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Burada bana gülüyorlar. Donbass, çok önce-leri referandumda seçimini yaptı. Herkes! Başkalarına sormaya gerek yok. Her an yeni bir ev imha edilirken başka sivil insanlar ölüyor... bunu bir insana nasıl anlatabilirsiniz? Burada yaşıyor, burada doğmuş, burada büyümüş, ailesi burada doğup büyümüşler, büyükbaba ve büyükanne de... Bir obüs evine düşüyor, karısını öldürüyor, çocuğunu biçiyor... Ukraynalı otoriteler tarafından atılan obüslerle. Ve ona diyorlar ki: "Ukraynalı cunta ile bir şekilde pazarlık yapmalısın". Hayır o bir şeyin pazarlığını yapmak istemiyor. Asgari program: Ukrayna'yı unut ve onun hakkında bir daha düşünme.

Kesinlikle Kiev'e ulaşmaya kilitlenmiş olanlar var, Nazileri iktidardan uzaklaştırmak için; yani gerçekten kilitlenmişler. Fakat başka yerlerde de olduğu gibi, burada Donbass da Kuzbass'tan ya da Yaroslavl bölgesinden farklı değil. Nüfusun %80'i yalnız kalmak istiyor ve normal, sessiz bir yaşama izin verilmesini istiyor. Hepsi bu! Kiev'i kim yönetecekti, Rada'da ya da Lugansk'ta, ya da başka herhangi bir yerde kim nasıl oturacaktı umurlarında değil. Fakat, kural olarak siyasi değişiklikler, politik olarak aktif olan %10-15 insan tarafından yapılıyor. İç Savaş'ta bizde de aynıydı; Perestroyka döneminde vb de aynıydı.

Bu inisiyatif niye tam da şimdi ortaya çıkıyor?

Bilmiyorum. Samimiyetle, bizim politikacılarımızın kafalarının içinde neler dolaştığını düşünmek, boşa kürek çekmektir. Birileri birilerine bir şey söyler "burada böyle bir inisiyatif olduğunu gösterelim". Bu belki de sadece işin dostlar alışverişte görsün babında yapılmasıdır, belki sadece karşı tarafa olta atıp nasıl tepki vereceklerini görme çabasıdır. Benim düşünceme göre, böyle bir çaba tamamıyla anlamsızdır. Tekrar ediyorum: Donbass'taki çelişki, Donetsk'te ya da Lugansk'ta ve muhtemelen hatta Kiev'de dahi çözülmeyecek.

2014'te olduğu gibi. Düşmanın ilerlemesine izin verme, pozisyonunu koru, düşmana maksimum kayıp verdir. Biz askeri bir birimiz. 2015 yılından beri sadece savaşla meşgul olduk; bunu iyi yapıyoruz. Geçen yılın sonunda tabur, Cumhuriyetin en iyi bölgesel taburu olarak tanıdı. Ve şimdi biz komutan eğitiminde ilk sıradayız. Askeri açıdan LPR'deki en üst seviyelerden birindeyiz. Ve herhangi bir askeri birimdeki görevler, doğru bir şekilde herhangi bir zayıyat verilmeden yüksek komutanlığın emirlerini takip ediyor.

F a k a t h â l â bir farklılık var: bizim birimiz h e r z a m a n sahip olduğumuz büyük oranlarda ideolojik savaşçılarla ayırd edildi. Buraya 2014 yılında gelen hepimiz gibi, buraya gelenler sadece hizmet etmek için, para kazanmak için ya da genel ümitsizlikten değil, fakat kesin bir amaç için geldi. Yani

sadece hayatınızın beş yılını geçirmek için değil. Biz Ukrayna'da iktidarın aşırı ulusalcılardan, Nazilerden, az ya da çok akılıbaşında olanlara geçtiğini görmek istiyoruz. Açık ki, oligarşinin egemenliği altında normal bir rejim olmayacak. Açıkta yamyam olanlar var; supermarketlerde paketlenmiş bir adamı satın alan yamyamlar var. Bunlar temelde diğerlerinden farklı olmayan bazıları. Fakat eğer burada en azından sivilileri öldürmeyi ve evleri yıkmayı kestilerse diyebilirim ki, benim buradaki görevim tamamlanmıştır.

Ve hayalet taburundaki bir çok savaşçı için görev hizmet etmek değil, söyleyelim, fakat dünyayı daha güzele doğru değiştirmektir. Eğer Ukrayna onu son beş yıldır istila etmiş olan musibetten kendini arındırmayı başarırsa bu, hayatımızı, sağlığımızı riske etmeye ve ömrümüzü harcamaya değecek bir görevdir. Belki de, savaşçıların önemli bir bölümünün ideolojik olmasından dolayı, biz iyi bir profesyonel düzey ve bu savaşçıların eğitimini sağlamayı yakaladık. Buraya niye geldiklerini, niye savaşçıları ve savaşın onlardan ne alabileceğini biliyoruz. Dürüstçe söylemeliyim ki, savaşçılarımla gurur duyuyorum.

Son yıllarda taburun bileşimi nasıl değişti?

Öncelikle tabii ki şimdi onlardan yeterli sayıda olsa da bir kaç Rus gönüllü vardı. Genel anlamda büyük sayıda Rus gönüllülere sahibiz, belki en çok LPR'de. Fakat ilk zamanlar onlar personelin yarısını oluşturuyorlardıysa, şimdi daha az. Şimdi, tabii ki, çok, daha çok yerel halk var. Az sayıda ilginç, eğlenceli savaş aranan insan var. Aylar boyunca, yıllar boyunca sipere dalma, onların siperlerini ateş altında tutma, hedef olmama, düşmanın içeri sızmasına izin vermeme, sürekli stres altında olma, fırlatma mesafesinde bulunma gibi güç koşullara dayanabilecek insanlar var. Siperlerimiz birbirine o kadar yakın ki, buradan oraya bir şey fırlatabilirsiniz.

Ve ben böyle insanlara daha çok güveniyorum. Çünkü burada bir ay, iki üç ay olacağınıza sonra normal hayatınıza döneceğinizi bilmek heyecan verici bir şey. Fakat, hiçbir manevra, değişim olmadan, düzenli ateş altında, yaşamınız sürekli tehlikede olacak şekilde cephe hattında hizmet etmek üzere üç yıllık anlaşma yapmışsanız bu tamamıyla farklıdır. Bu çok daha zordur, çok daha zordur... Ve şimdi Hayalet Taburunda olanlar daha güçlüdür. Hayatta kalıyorlar, sebat gösteriyorlar; onlardan eminim.

...devam edecek

Çeviri Kolektifi

Not: Redstar Over Donbass sitesinin 31 Ağustos tarihli Greg Butterfield çevirisinden çevrilmiştir.

(Donbass Bölgesinde savaşım veren "Hayalet Taburu" komutanı Aleksey Markov ile Jane Letova'nın yaptığı bir röportajı yayınlıyoruz.)

Cumhuriyetlerdeki güncel durum nedir? Geçen birkaç yılda ne gibi değişiklikler görüyorsunuz?

Savaş, Debaltsevo'dan bu yana aslında hiç değişmedi. Prensip olarak Debaltsevo son büyük askeri harekattı; o zamandan beri durum, düşük yoğunluklu bir askeri çatışma olarak tanımlanabilir. Kayıplar var, bombardıman var, sivil nüfus arasında zayıflatlar var fakat cephe hattında herhangi bir hareketlilik ya da saldırı-savunma operasyonları yok.

Sosyal yaşamda insanlar buna alıştı. Maalesef, insanlar savaş gibi bir vahşete alışıyorlar. Herkes yaşamaya ihtiyaç duyar... İnsanlar çocuk yaparlar, onları okula gönderirler ve bir şekilde buradaki yaşamlarını inşaa etmeye çalışırlar. Ekonomik anlamda, tabii ki, herşey çok üzücü fakat yavaş yavaş 2014 yılında kapatılan işletmeleri restore etmek için çaba gösteriliyor.

Bilebildiğim kadarıyla, Alçevsk Demir ve Çelik İşleri kısmen başladı ve Stahanov'da bir plan başlatıldı. Kirovsk'da "CentroKuz" çalışmaya başladı. İnsanlar yaşıyorlar- bu zor ama yaşıyorlar. Maalesef alışmamız gerekmeyen şeyler de dahil herşeye alıştık.

Tabii cumhuriyetteki devlet sisteminin oluşumunun çok yavaş olması ve benim düşünceme göre çoğunlukla kendiliğinden ve plansız olması çok sinir bozucu. Fakat bunun geleceğimiz hakkında anlaşılabilir bir belirsizlik olmasından kaynaklandığından şüpheleniyorum. Yani, Donbass'ın geleceğine Lugansk ya da Donetsk'de hatta Kiev'de değil, büyük bir olasılıkla Moskova'da ya da belki de hatta diğer başkentlerde karar verileceği herkes için aşıkardır. Bu nedenle, biz kendi planlarımızı yapabiliriz fakat maalesef gerçekte ne olacağını kimse bilemez.

Rusya pasaportları düzenlenmeye başlanması insanları az da olsa cesaretlendirdi. Diğer taraftan, hemen bir korku başgösteriyor: şimdi bize Rusya pasaportu verecekler ve bunun üzerine Ukrayna "o halde Rusya'nıza gidin" diyecek. Ne için uğraştığımız, ne için mücadele ettiğimiziz, gelecekte ne beklememiz gerektiği açık bir şekilde ortaya konursa, sanırım bir çok insan için daha kolay olacaktır. Şu an için, bol miktarda belirsizlik mevcut.

Pasaportların düzenlenmesi konusundaki tahmininiz nedir? Çok sayıda insanın ayrılma şansı var mı?

Sanırım yılın sonuna kadar bu fırsata sahip olan herkes pasaportunu alacak. Üstelik şimdi bir çok büyük şehirde önce LPR pasaportu, sonra da buna dayanarak Rus pasaportu almaya gelen "diğer taraftan" çok sayıda insan var. Pasaport ma-

